

GELİŞİM

KOLEJİ

ÖN SÖZ

Özel Gelişim Koleji, İzmir kent merkezinin dışında, yeşillikler arasında kurulmuş İnşaatı sırasında bir tek ağacın bile kesilmediği, binaların ağaçların konumuna göre yapıldığı bir okuldur. Aslında doğanın ortasında bir okul olmak bizim doğaya, doğal olarak değer vermemizi de gerektiriyor. Bu nedenle doğa bizim için yaşayan bir değer.

Okulumuz 1999'dan beri Eko-Okullar arasında ve kazandığı yeşil bayrağı her yıl gönderlerinde Türk bayrağıyla yan yana dalgalandırma hakkını kazanıyor.

Öğrencilerimize doğanın yaşayan bir değer olduğunu verebilmek amacıyla çeşitli çalışmalar ve etkinlikler gerçekleştirmek, eğitim ve öğretim hedeflerimiz arasında önemli bir yer tutmaktadır. Her yıl belirlenen tema doğrultusunda tüm okul çapında ve tüm branşlar olarak çeşitli ürünler oluşturulmaktadır. Bu yılki temamız: **kâğıt, küresel ısınma, toprak, su ve havaydı.**

Türkçe bölümü olarak 4. sınıftan 8. sınıfa kadar temalarla ilgili çeşitli performanslar gerçekleştirdik. Amacımız öğrencilerimizi üretken kılmak yanında, onların bu tür doğa olaylarına karşı ilgi duymalarını sağlamak ve doğa sorunlarını içselleştirmeleriydi.

Türkçe yazın türlerinden birçok ürün çıktı. Çıkan bu ürünlerin bir duvar panosunda geçici olarak sergilenmesine ya da bir ürün dosyasında saklı kalmasına gönlümüz razı gelmedi. İstedik ki bu ürünleri sonsuza taşıyalım, yazımızı suya değil, kâğıda yazalım ve bir kitapta toplayalım. "**Kâğıda Yazılan Yazılar**" projesi de böyle doğmuş oldu.

İşte elinizde tuttuğunuz bu kitap, bu çalışmaların bir sonucu. İçinde öğrenci ürünleri şiirler, öyküler, resimler ve karikatürler bulacaksınız. Her bölüm başında o performansın yol hikâyesini anlatan açıklamalar da olacak.

Yoğun bir emeğin sonucu olan bu çalışmayla ilgili başta bu çalışmaya emek vererek ürün çıkaran öğrencilerimiz olmak üzere, Türkçe Bölümü olarak kendimize ve emeği geçen herkese teşekkür ediyoruz.

4. SINIFLAR

Yönlendirmeli Öykü Yazma Çalışması

“Yönlendirmeli Öykü Yazma” çalışması 8.sınıf öğrencilerine yaptırılmıştır. Bu çalışmada da esas olan öğrencinin, doğaya, çevreye ve dünyada olup bitenlerin sonuçlarına duyarlı hale gelmelerini sağlamak, sorunlar üzerinde onları düşündürmek, çözüm önerileri bulmaları için yönlendirmektir. Yukarıdaki amaçlar doğrultusunda iki ders saatinde yapmaları gereken yazma çalışmasının aşamaları şöyle sıralanabilir:

- Bu çalışmayı yapabilmek için öğrencilerin yazı yazacakları türün özelliklerini bilmeleri gerekmektedir. Tür hakkında öğrencilere bilgi verilir, gerekirse bir örnek sınıfta okunur.
- Öğretmen, bir öykü iskeleti kurgular, yönlendirmelerini bu noktadan hareketle belirler.
- Öğrencilere yazacakları öykünün konusu hakkında bilgi verilir. Ardından yönergeler sıralanır. Öğrencilerin bu yönergelerin tamamına uyması, istenen esaslardan biridir.
- Yönergeler yazı olarak verileceği gibi, öğretmen tarafından sözlü olarak da uygun noktalarda öğrencilere iletilebilir. Bu çalışmada yönergeler yazılı olarak verilmiştir.
- Öğrenci olayları sıraladığı, okuru olay içinde yaşattığı bir ürün yaratırken, betimleme becerisi de geliştirilmektedir.
- Öğrenciler eserlerini sınıf içinde okuyarak arkadaşlarıyla paylaşır, arkadaşlarının eleştirilerini dikkate alarak dinler.

Grup Şiiri Çalışması

Öğrencilerimiz gruplara ayrılıp tamamıyla ilgili kavramlardan (ağaç, toprak, hava, su...) birini seçtiler. Gruptaki her öğrenci grup şiirini oluşturmak için bir dize yazdıktan sonra şiiri yanındaki arkadaşına verdi. Kâğıdı alan öğrenci önce arkadaşının yazdığı dizeyi okudu. Kendinden önce yazılanı okuyan öğrenci şiire bu dizeyle uyumlu olacak bir dize ekleyerek yanındakine verdi. Çalışma kalan grup üyeleri arasında devam ettirilerek şiir tamamlandı. Şiir oluşturma bitince öğrenciler şiirlerini resimlerle süslediler.

Okul Temamıyla İlgili Akrostik Çalışması

Toprak ananın elleriyle

Oldu bu dünyanın güzelliği

Papatyalar aste renk, renk.

Resim gibi özenle

Ağaçların renkleriyle

Kalbimizde sevgiyle, hep sen varsın toprak ana

**TOPRAK BİZİM
HER ŞEYİMİZ ONUN
İÇİN ÖLEBİLİRİZ**

Hazırlayanlar
Sıla Özbeğ
Dila Güzel
Eysan Özgürengin
Zeynep Kerim

OKUL TEMAMIZLA İLGİLİ
AKROSTİS ÇALIŞMASI

Toprakta büyüdü hepsi,
Okadar çok bitkisi var ki
Portakalından çileğine
Rengarenk çiçekleriyle
Ağaçlarla çevrili
Kokulu bir bahçemiz var.

TOPRAKLARIMIZI **K**ORUYALIM,
DPRAKLARIMIZI

BESİMLERİMİZİ **A**LALIM

11
48 Tuana
Lara

OKUL TEMAMISLA İLGİLİ ALROSTİS ÇAĞIŞMASI

HAVA

Havadaki oksijen olmasaydı

Asla var olamazdık dünyada

Var olamazdık asla

Ağaçlar olmasa...

Ezgi Cankurtaran
Tilsim Alp 4-C

OKUL TEMAMUZLA İLGİLİ GRUP ŞİİRİ

SU

Canlılar bensiz yaşayamaz,
Hayat bensiz olmaz
Koruyun beni, israf etmeyin.
Milyonlarca yıldır hayat veriyorum sizlere
Sizse beni nasıl kullanıyorsunuz ?

SU HAYATTIR

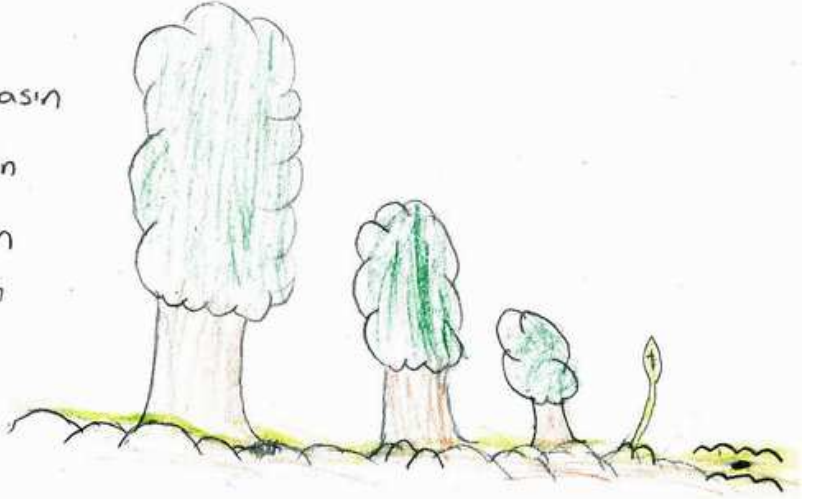
Denizlerdeyim, göllerdeyim
Canlıların olduğu her yerdeyim.
Her canlıya gereksinimiyim
Bu yüzden her zaman önceliğinizdeyim.

  HER DAMLA
  SU HAYATTIR

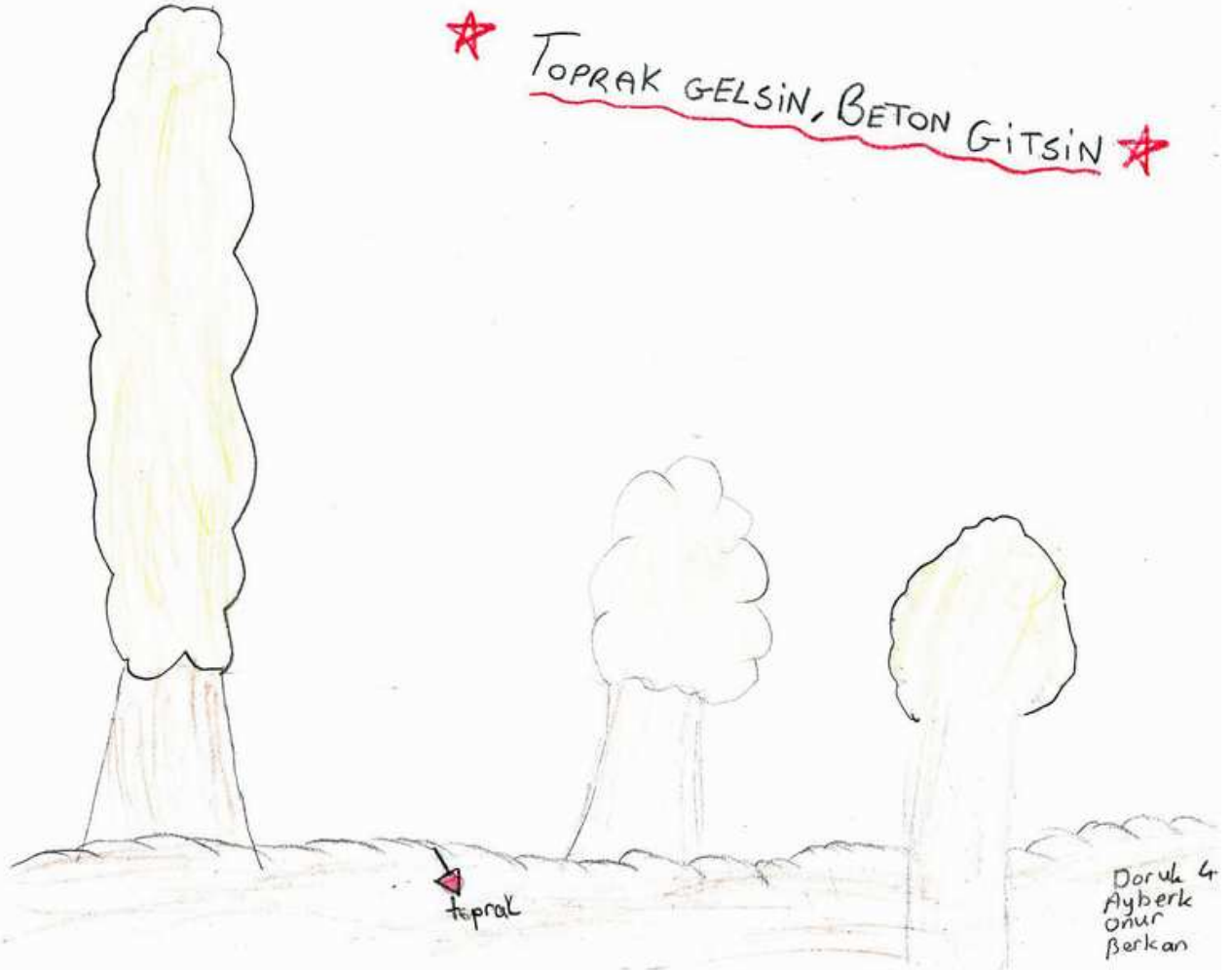
Elkin Uluşan
Dank Zeynel
Canse Atakan

Okul Temamımız ile İlgili Akrostiş Çalışması

Toprağımız kaymasın
Ormanlarımız yeşersin
Papatyalar solmasın
Rüzgarlar götürmesin
Ağaçlar kesilmesin
Korluğalım çevremizi

★ TOPRAK GELSİN, BETON GİTSİN ★

Dönük 4
 Ayberk
 Onur
 Berkan

1 ÖZEL TEYATRYE İLE KİŞİLİK BAKIŞI ÇAĞIRIMI

Havada desen olmayağı,
Ağaçlar mis gibi kokmazağı.
Var olmaadık dünyada,
Ağaçsız bir yarıamda....

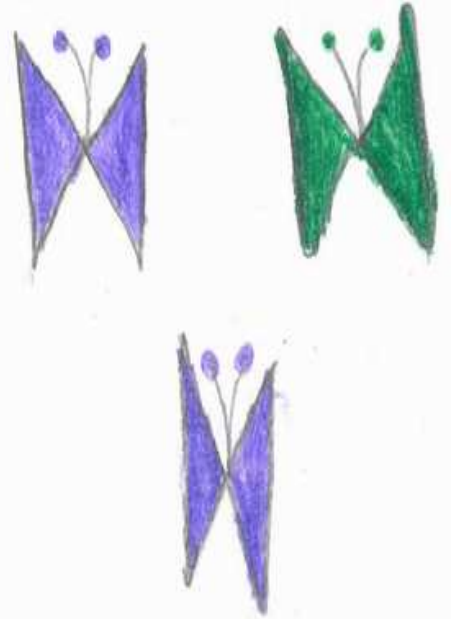

SUDE ORTABI
ZEİNEP DEREBOLU
4/10

Okul Temamız İle İlgili

Grup Çalışması

İğare içerek havam kirlenir,
 Akar zaman koru onu orkadanın gibi,
 Ağaçları kesme ki diken tükenmişin,
 Bugün gel doğaya yoruk olmasın.

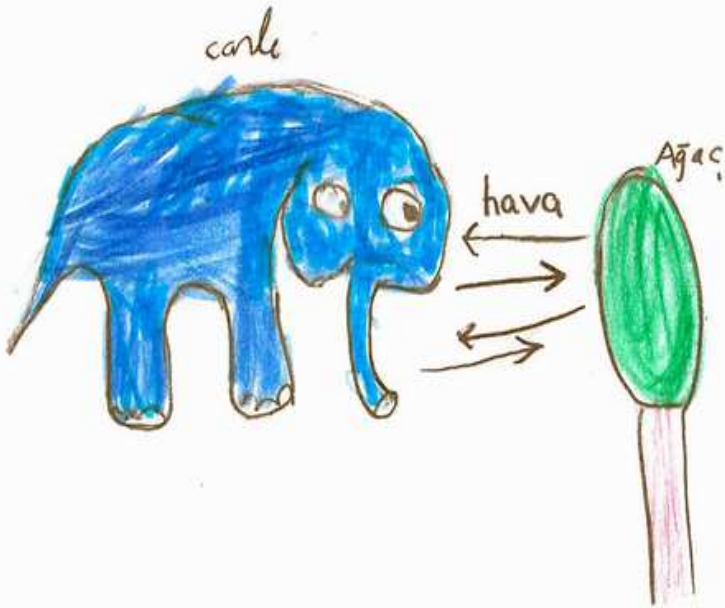

İlke Karadeniz
 Atahan Açı
 Mert Alasarı
 Feyzi Mert Erer
 4/A

Okul Teriminin İlgili Akrostik Çalışması

Hava

- Havaun içinde oksijen de vardır.
- Ağaçlar karbondioksiti alır, oksijen verir.
- Varlıklar oksijeni alırlar.
- Ağaçlar da oksijen verirler.

Orun gözlemler
Kullanılan Alınır

4/C

5.SINIFLAR

Öğrenciler istedikleri etkinliğe göre gruplara ayrılır. Gruplardan “ kâğıt, hava, su, toprak, küresel ısınma, tohum” anahtar kavramlarını kullanarak çalışma yapmaları istenir. Bu kavramları kullanarak bir grup “akrostiş çalışması”, bir grup “sözcükten cümleye, cümleden şiire çalışması”, bir grup “kavram haritası yoluyla şiir yazma çalışması” bir grup da “hikâye yazma çalışması” yapar.

Akrostiş Çalışması

Akrostiş çalışmasında gruplar verilen kavramları kullanarak çevre konusuyla ilgili şiirler yazar. Kurdukları cümlelerin konuyla ilgili olmasına ve şiir türünün özelliklerini yansıtmasına dikkat ederler.

Sözcükten Cümleye, Cümleden Şiire Çalışması

Sözcükten cümleye cümleden şiire çalışmasında gruptaki her öğrenci birbirine bakmadan verilen kavramlarla ilgili şiir cümleleri oluşturur. Daha sonra anlam bakımından bütün oluşturacak şekilde bu cümleleri alt alta dizerek şiir tamamlarlar. Bu çalışmayı yaparken şiirin bütünlüğünü bozan üç cümleyi çıkarabilirler.

Kavram Haritası Yoluyla Şiir Yazma Çalışması

Kavram haritası yoluyla şiir yazma çalışmasında gruptaki her öğrenci verilen sözcüklerle ilgili kavram haritası oluşturur. Kavram haritasında amaç verilen kavramların çağrıştırdığı sözcükleri saptamak, çok sayıda sözcük bulabilmektir. Öğrenciler çağrışan bütün sözcükleri yazarlar, daha sonra bu sözcükleri kullanarak şiir cümlesi oluştururlar. Oluşturulan cümleleri alt alta dizerek şiir haline getirirler.

Yaratıcı Hikâye Yazma Çalışması

Hikâye yazma çalışmasında öğrenciler verilen kavramları kullanarak hikâye kurgularlar. Hikâye unsurlarına ve anlam bütünlüğüne dikkat edilerek bir yazı yazmaları istenir. Yazdıkları hikâyeyi anlatan resim yaparak çalışmalarını tamamlarlar.

Türkçe Öğretmeni
Seçil OLGUN

SÖZCÜKTEN CÜMLEYE CÜMLEDEN ŞİİRE

Dünyamızdaki Deęisiklik

Havamız kirlendi, oksijen gazı tükendi,
Kağıtlar tükenmesin, daha fazla ağaç kesilmesin,
Bir tohum dik toprağa, dönsün o bir anara,
Her gün ayrı bir hava, iklimimiz deęisiyor bu ara
Küresel ısınma geliyor, etrafa zarar veriyor,
Toprak ana kızarsa bize, onları ki kirlilik olmuş
bu doğada
Suları bosa harcama, yok olmasın bu dünya

Ece Öznel - İbrahim Çetin 5/B

SÖZCÜKTEN CÜMLEYE CÜMLEDEN ŞİİRE

Küresel ısınma ortaya çıktı, herkesin sorunları arttı.
Küresel ısınma geliyor, dünyayı yok ediyor.
Sen sen ol, küresel ısınmaya baksana.
Bu hayatımız içindir hayatımız önemlidir.
Sular donar dolasın, bil ki sana ulaşıyor.
Yeterli kadar içelim suyumuzu, verelim fazla olanımızı.

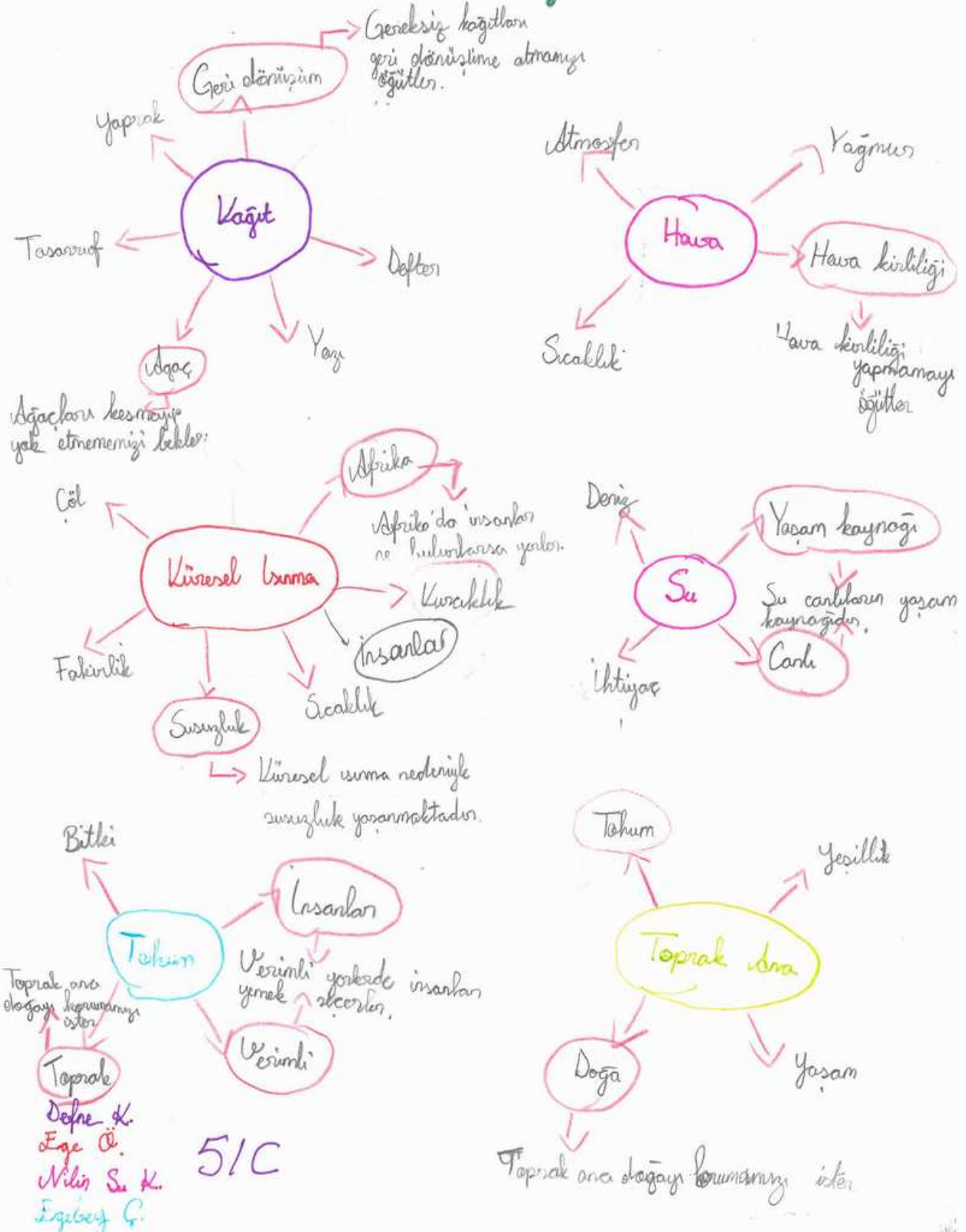
Uzdu Toprak Ana güzel doğal varlıklarımız.
Doğayı yok ettik, Toprak Ana'mızı kaybettik.
Topraklar, bitkiler toprakların içinde çiçekler...
Ekelim tohumlarımızı, bitirelim sorunlarımızı.
Tohumlar ekildi bitkiler yetti.
Tohumları ektiler hayatı yenilediler.

İklim değişse de değerini bilirsin bir bere.
İklim gelir ağaçlar sevinir.
Yaptık fabrikaları, kirlettik havamızı.
Bilsinler havanın değerini öğrensinler görevlerini.

5-C
Cum Akarlan - Selhan Berber - Adal Ayar - Timurin Aydede

KAVRAM HARİTASI YOLUYLA ŞİİR YAZMA GARIŞMASI

YEMYESİL BİR DÜNYA

İSTİYORUZ!

Afrika'da insanlar ne bulurlarsa yerler.
 Ozerimli yerlerde insanlar yemek biçerler.
 Su kaynaklarının yok olması kaygıdır.
 Kuvvetli suya nedeniyle susuzluk yaşamaktadırlar.

Toprak Ana doğayı korumamızı ister.

Ağaç kesmeyip yok etmemizi bekler.

Hava kirliliği yapmamayı.

Geceviz kütüphaneleri gibi düşünmeye etmemizi öğrettiler.

Egeley G.

Defne K.

Melin S. H.

Ege D.

5/C

AKROSTİŞ ÇALIŞMASI

Hava yaşam kaynağı

Ağaçların kalınlarını

Vardıkları yaşatır

Aramak gerekmez çünkü o her yerde

Su kaynaktır.

Umut kaynağıdır.

Toprağı besler

O büyük kaynak

Piril-piril parlatır

Renklenir bu dünya

Armut, elma, meyveler büyür orunla

Küçükken gelişir toprakla

İnsanlar uyar ona

Karıncı dünya

Laleler, meyveler dünyeye

İklimi olmasa

Mutuzdur bu dünya

5-B ♥ Elif Sa, Edo, Haral, Eylül

AKROSTİŞÇALIŞMASI

Kâğıtlardan oluşur

İnsanlar okusun diye

Taşır bütün bilgileri

Aktarır bizim beynimize.

Parlıyor kapağı biz okuyalım diye.

Kutuplar usur
Gökler karışır
Renkler alır hayatımız
Eren bizim canımız
Sensiz yaşam yok
Elem dersler çok bizde
Lütfen zavalar yerine bize
Lisansın çok fazla
Sel gibi kayıp gideriz öbür
İnsanlık güzel ama dünyaya
Ne duyutacağı belli olmaz bu
Masallardaki gibi dünyaya
Ağuluz bu güzel dünyadan

Topraklara besler

O inanılmaz küçük tohum

Hayvanlara besler

Uzun uzun leaholude
Meyveleri besler tohum

5-B
 Elif Su, Hazal, Ece
 EĞİTİ

SÖZCÜKTEN CÜMLEYE CÜMLEDEN ŞİİRE

Kağıtlar geri dönüşüme, insanlar geleceğe
 Kağıtlar ağaç, demektir, ağaç ise hayat
 Kağıtlar kullanılıyorsa dikkatsizce
 Doğayı kirletir, toprak ana kuzmanın yire
 Toprak kirliliği olmamalı, insanlar rahat yaşamalı
 Toprak verdi tohumu canı
 Bir tohum al sende dire
 Tohumları dik, sul, geleceğini hazırla
 Suları kirletmemeli, bakıldır olmamalı
 Küresel ısınma olunca, kutuplar ısınca
 Ayılar yitme öğrenmek zorunda kalır sonra
 Küresel ısınma etkiler bütün dünyaya
 İklim şartları etkiler, insan hayatına
 İklim şartları uygunsa, yağar kar bursunsa
 Havamız temizle, rahat yaşa sen de
 Havamız kirlenmemeli, oksijen gibi oksijen gelmeli

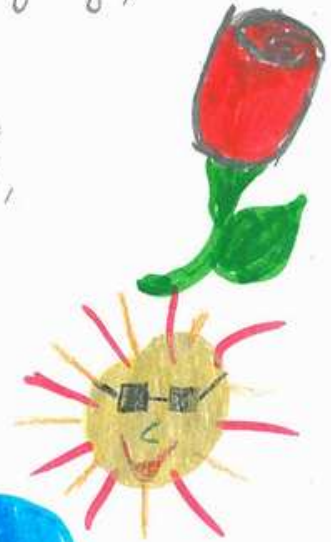
Melis S.
 Zeynep K.
 Bilal K.
 Tuna T.
 5/C

SÖZCÜKTEKİ CÜMLEYE CÜMLEDEN ŞİRE

ÇALIŞMASI

DÜNYADAKİ YAŞAMA

Ozon delinince bir anda küresel ısınma gördü hayata,
Küresel ısınma oldu herkesin yaşamı bozuldu,
Kutup ayıları terlemeye başladı, eriyen buzların arasında,
İklim durup durup değişiyor hayat alt üst oluyor,
İklim değişikliği oluyor bir kışın bir yazın yaz yaşanıyor,
Her bölgenin iklimi farklı ya terletiyor, ya ısıtıyor,
Havada uçan renge renge kuşlar, renklendiriyor etrafı,
Toprakta büyüyor güzel kokulu çiçekler, güzelleştiriyor etrafı,
Toprak büyütüyor ağaçlarımızı, koruyor doğamızı,
Su olmasa nasıl yaşarız bu dünyada?
İnsanın yakıtıdır su, susuz yaşamaz,
Suda yaşayan balıklar, nesilendiriyor yaşamı,
Tohumları ağaçların yeni doğan kardeşi,
Tohumlar, toprakta büyüyor aylar,
Kitapların içinde bilgi yazılı kağıtlar,
Kağıttır okuldaki arkadaşımız,

Yelda Alatekin, Çağlanur Güven,
Kutay Gelik 5/B

OKUL TEMAMIZ KAĞIT İLE İLGİLİ HİKAYE YAZMA GALIŞMASI

Ben küçük bir cam ağacı tohumuydum. Hiç tanımadığım bir çocuk beni bulduğum dükkandan aldı. O anda içimi bir heyecan kapladı. Acaba nereye bir yolculuk yapacaktım? Beni alan çocuğun elleri sıcacıktı. Ellerinde isendiğimi hissettim. Paramı ödeyip dışarı çıktık. Dışarıda rüzgar çok sert esiyordu. Husula arabaya doğru ilerledik. Arabaya bindiğimizde bendimi güvende hissettim. Yolculuğum başlıyordu galiba.

Yolda ağabey ve ablaların olan büyük ağaçları gördüm. Ben de bir gün büyüyeceğimi ve onlar gibi olacağımı düşünürken evine varmıştık. Beni tekrar alıp toprağa ekti ve can suyu verdi. Ağlar geçti, ben filizlendim. Topraktan çıktığım zaman mübemmel bir manzarayla karşılaştım - "Aman Allah'ım! Ne güzel bir manzaraydı bu!" dedim içten içe. Zaman hızla geçiyordu. Sonunda yaz gelmişti. Güzel bir cam ağacı olmuştum. Yaprakların harcayı temsilliyorduk ta ki küresel ısınma etkisini gösterene kadar..

Küresel ısınma nedeniyle burudum ve yapraklarım döküldü. Bu nedenle çocuğun babası beni beslemeyi istiyordu. Çocuk, beslenmem için babasına çok yalvardı ama sonucu belliydi. Çocuğun babası beni besledi. Babasıyla arabaya bindik ve beni bir kağıt fabrikasına götürdü. Oradaki işçiler beni küçük makinenelerden geçirdiler. Bir basit makinesinden geçtim. Bu makine çok ilginçti; çünkü makineden çıktığında üstümde birçok yazı ve resim vardı. Üstümdeki yazıyı Muzaffer İzzü yazmıştı. Bir Türk masalını taşımaktan daha gurur verici ne olabilirdi ki?

Bu meselin adı Yumurtadan Aban Öğretmen idi.
Çok mutluydum güzel bir kitap olduğum için.
Benim gibi birçok kitapla birlikte halb kitappha-
nesine getirildim. Bu an birçok çocuk beni okuyor
kim bilir, belki siz de beni okumaktasınız...

Berkin Akçay - Dila İşık - Kıran,
Tehsin
S/D

Okul Temamız Kağıt ile Hikaye Yazma Çalışması

Küçük Kahramanlar

Küresel ısınma dünyada gettiği etkiler için SİB sınıfı bir çözüm arayışında iklim değişiklikleri onlar için en büyük sorundu.

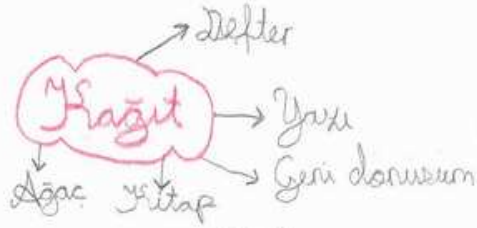
Suyun az olmasından dolayı ekilen tohumlar büyüyemiyordu.

SİB sınıfında çözüm bulabilmek için toplantı yapıldı. Çözüm olarak ilk önce hava kirliliğinin yola alınması için fabrikalara mektup yazılacaktı. Bu mektupta, toprağın çatlama, havanın kirlenmesi ve küresel ısınma ön plandaydı. Birkaç hafta sonra fabrikadan geri bildirim geldi. Bu geri bildirimde dumanların azalması için bacalara filtre takacakları belirtiliyordu. Ancak artılar bir sorun vardı. Ağaçlar getirdi azalıyor. SİB sınıfı bunun kağıt fabrikalarından kaynaklandığını anladı. Kağıt fabrikasına gezip gittiklerinde eski ağaçlar yerine yeni ağaçların kesildiğini anladılar. Kağıt fabrikasına bu durumu belirtince onlar da bu durumu onayladı ve eski ağaçları kesmeye karar verdiler.

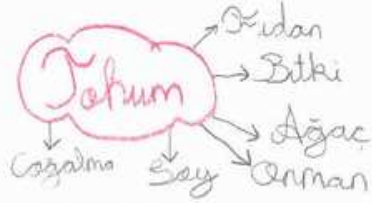
SİB sınıfı küresel ısınmanın azalmasına yardımcı olduğu için çok mutluydu. SİB sınıfı sayesinde dünya eski haline dönme yolundaydı.

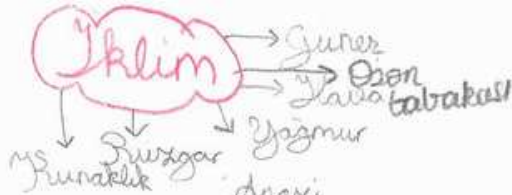
KAVRAM HARİTASIYLA SİR YAZMA ÇALIŞMASI

Kağıtları geri dönüştürdüm
Kitapları yerliyeledim.

Tohumları ekdim,
Bitkileri sevedim.

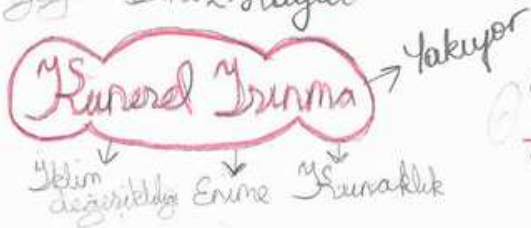
Oran tabakası delindi
İklim şartları değışti

Toprağını koruyaldım,
toprak bixi deymur.

Sudur, bixi hayata bağlayan.

Yakıtın bixi küresel ısınma?

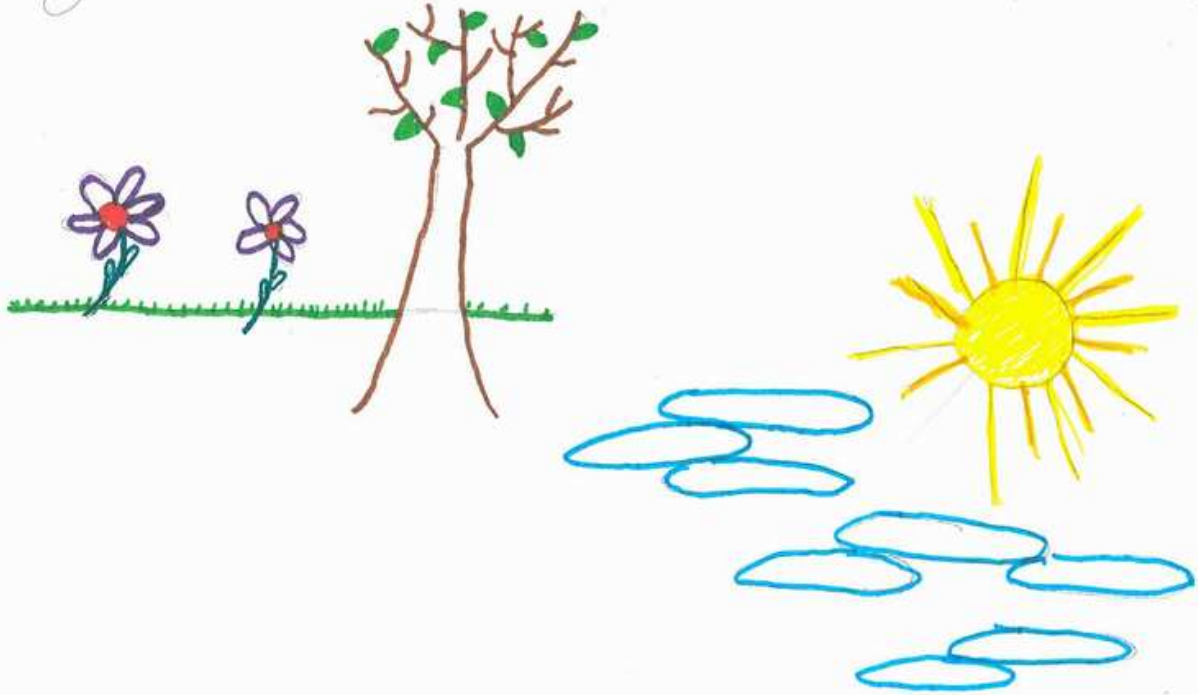

Havadaki oksijen bixe lazım.

Ahmet Karapınar, Deniz Alparlan, İta Şaprol
Atanert Gulmeh

YASAM

Kâğıtları geni ders tutukelim, kitapları yenileyelim.
Toprağımızı koruyalım toprak bizi doyurur.
Tohumları ekelim bitkileri sevelim.
Havadaki oksijen bizi besler!
Ozon tabakası delindi, iklim şartları değişti
Yakıtı bizi küresel ısınma!

Ahmet Karapınar, Ata Kaptan, Deniz Akarın, Atanur Gülmez

AKROSTİS OLUŞTURMA ÇALIŞMASI

Toprakta büyürsün.

Orumu oluşturunur.

Pembe, mor, kırmızı çiçeklerle,

Rengarenk bir doğa oluşturunur.

Ağaçlarda parçadır bu için

Kableri ile tutturur her bir tanesi

Sevgi ve hayat kaynağıdır.

Urun verişlerle elde edilen kaynağıdır.
BU HAYATIMIZ!

Hava ile yollar

Ağac çiçek hayvan insan

Vanlık dediğin canlıya

Antık onun hayatı bağlı havaya

Küresel İnanma

Üzer herkesi

Reklamlar bilinçlendirir kişi

En iyisi bu değil mi?

İnsanlık kuraklık zorlar kişi

Elementler yavaşca yok olmaya

başlar
Lider olan dünya zorlanmaya başlar

İnsan doğamıza

İnsanlık kalır

Ülkeler değil çok olacak

W e der kurulan kişi

Mutlu etaherkesi

X Antik birak kişi

Tertemiz topraklarda

Ödül büyüyor,

Her köken çiçekleriyle büyüyor.

Uzun mutluluklar verer

Mutluluk kaynağımız sen

İnsanlar uyar ana

Her ilkbahar, sonbahar
ya da diğer onların tamamı
Lideri senin bu hayatta

İklim der herkes ana

Mevsimler gelir geçer ana
sen hâlâ aynı kalırsın

Sevilir kitaplar, okunur sayfalar

Antikadılar, zara onlar

Yemyeril ağaçlardan kopan parçalar.

Farklı farklı reyler orletirler,

Asla vargüne onlardan.

5-C

Kayna Akli, Ece Yüce, Alana
Akci, Deniz Kebabçigil

OKUL TEMAMIZ KÄĞİT İLE İLGİLİ HİKAYE YAZMA ÇALIŞMASI KÜÇÜK ARAŞTIRMACILAR

Gelism Koleji'nden Zeynep, Duykü, Taskin, Selin ve Lidya adli öğrencilerimiz küresel ısınma ile ilgili araştırma için ucakla Alaska'ya gönderildiler. Alaska'nın iklimi çok soğuk olduğu için on kat giyindiler. Soğuğa karşı direnmek için yağlı şeyler yediler ve kilo aldılar. Böylece her türlü zorluğa hazırlıklı oldular.

İki günden birinde, akşam bir çitirtı duydular. İğlolarından çıkıp, etrafı gözettlediler. Birden koca bir patırtı ile somon köpekbalığı ortaya çıktı. Donmuş suyun buzunu kırdı. Buz parıldı ve Zeynep ile Lidya icine düştü. Zeynep bir buz parçasına tutundu; ama Lidya kemikleri donduran buz gibi suya düştü. İnan için çok endişelendiler. Buzun icine battıklarında somon köpekbalığının dişlerinin arasına takılmış Lidya'yı gördüler. Taskin hemen suya atladı ve somon köpekbalığının burnuna bir yumruk attı. Somon köpekbalığı suyun derinliklerine kaçtı. Lidya yukarıya çıktı. Lidya heyecan ve mutlulukla arkadaşlarına sarılıp, teşekkür etti. Çok yorgun oldukları için iğlolarına gidip, hemen uykuya daldılar.

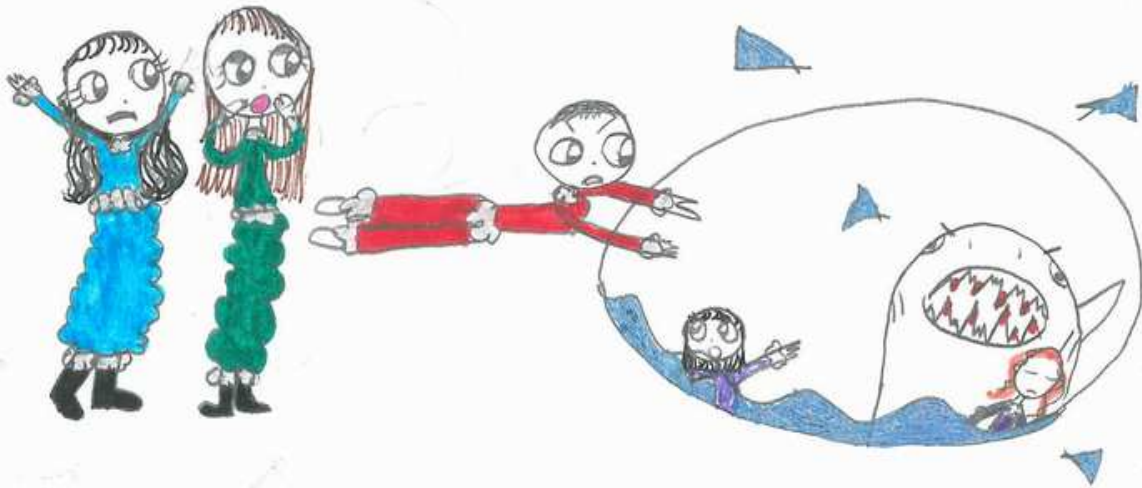
Sabah olduğunda yemeklerini yerken Selin "Yeter, hazır yemekten bıktım," dedi. Kalktı ve başka bir yiyecek var mı diye bakmaya gitti. Duykü de onun peşinden gitti. Birkaç dakika sonra Duykü koşarak geri döndü. Zeynep sordu "Ne oldu?" "Selin balık tutarken ayağı kaydı ve suya düştü," dedi Duykü. Hep birlikte Selin'i kurtardılar.

"Artık şu araştırmaya başlayalım," dedi. Taskin "Siz Zeynep ile gidin. Ben burada Selin ile Lidya'ya bakacağım." "Biliyorsunuz üsüttüler," dedi Duykü. Taskin ile Zeynep buzlara baktılar. Zeynep "Buzullar eriyor; ama neden?" diye sordu. İğloya geri döndüler ve hep beraber düşündüler. Selin "Hava sıcak olduğu için eriyor ol-malıdır. Hava yeterince soğuk değil!" diye bir cevap buldu.

Okula geri döndüklerinde sınıfı birlikte yarım bir armara gittiler. Bir sürü tohum ettiler. Yarına söyle bir tabela astılar. Koruyoruz Doğayı Sesiyoruz Toprak Arayın !!!

Biraz daha büyüyünce bu Küçük Araştırmacılar bağışlar ve geri dönüşüm ile ilgili bir filmde oynadılar. Film çok sevildi ve filmde ne gösteriliyorsa onu yapmaya başladılar insanlar. Kaç aydır bilmem Küçük Araştırmacılar Orman 15.000.000'uncü ağacıyla uğruyor.

Zeynep Önoü - Öykü Polat - Taskın Arkan - Lidya İdin - Selin Sakar

AKAOS TİS ÇALIŞMASI

K üresel ısınma geldi.
Ü lkemiz felaketler getirdi.
R enklerimiz soldu.
E meklerimiz yak etti.
S elleri getirdi, kutupları eritti.
E meklerimiz, renklerimiz bosa sarf etti.
L varetlendi sanki dünyamız.
I sitti bu yak etti.
S oğuk serin günler geçti.
I sende kavruldu dünyamız.
N e oldu o günlere.
M aden yak etti.
A lma dünyamız elimizde.

H avamız soğuk bizim.
A lmayız, tutamayız onu.
U varlıklar, canlılar yosun.
A ramak gerekmez her yerde.
S u kayattı.
U mut kaynağıdır.
T opraklarımız soğuk.
O bizim yaşam kaynağıdır.
P ek fazla balıdır.
R esimlerde, bizim essiz resmimizdir.
A tıklar yüzünden kirlenir ve resim.
K im bilir o essiz tahmin.

T opraklara besler.
O inonulmaz küçük tahmin.
H ayvanları yosun.
U mut kaynağıdır.
M aygellerimizi.
 kayraklarımızı
 besler tahmin.

Selen Güneşen - Serap Ege Darrıntaş - Zeynep İşikli - Can Bar

SÖZCÜKTEN CÜMLEYE, Fidan CÜMLEDEN ŞİİRE

ÇALIŞMASI

Hava

Tohum

Tohumları verdik toprağa, ağac olsun diye dünyaya
Toprak ana büyüttü fidanları
Kağıtlar yaptı insanlar ağaçlardan
 Tohumlar güzel ama artık doğal değil
Kağıtlar tüketildi, ağaçlar kesildi
 Hiç kimse geri dönüşüm yapmadı
Hava kirlendi insanlar yüzünden
 Gemilerin çöpleri denizleri pisletti
 Ormanlar kirlendi, iklimimiz değişti
Hava, su kirlendi, toprak ana sızındı

Toprak ana

Deniz

Su

Kağıt

İklim

Geri Dönüşüm

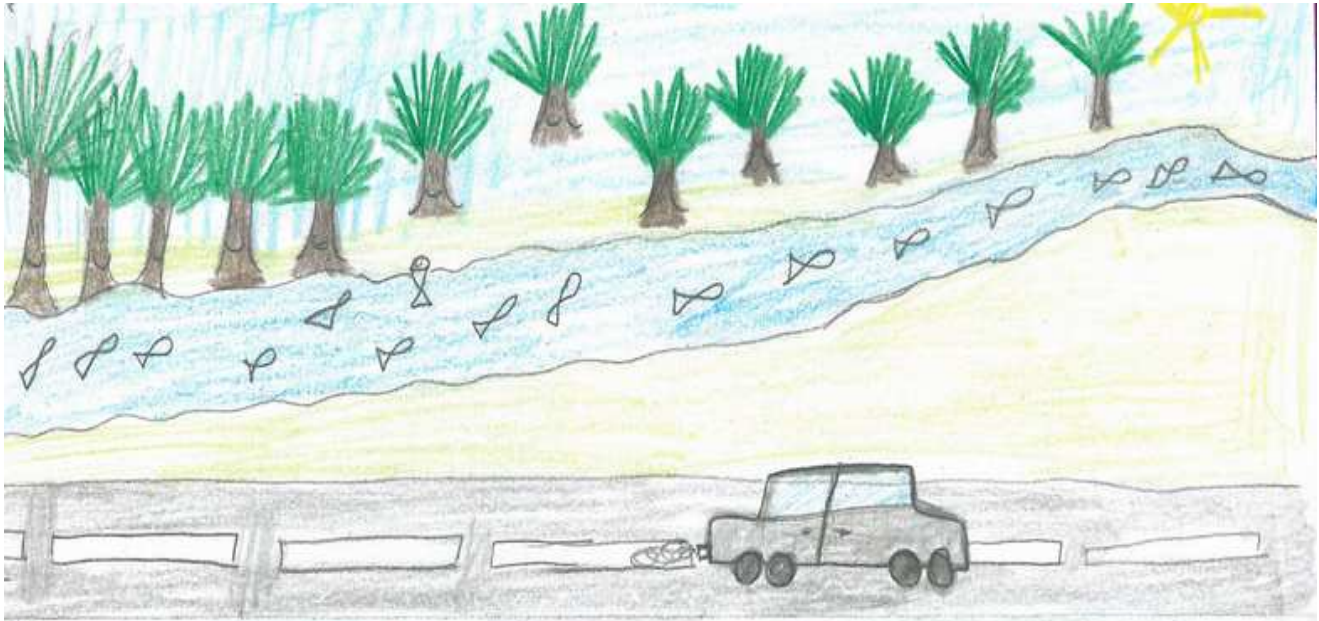

DUYARSIZ AİLE

Derinin az ötesinde bir yol varmış. Basın yoldan geçen motorlu arabalar pis kokulu duman bırakırlarmış. Kocaman çam ağaçları küüp diye yutarlarmış bu dumanı. Sonrada püff diye temiz hava iflerlarmış. Gültünserler, gör kurtarlarmış deriyi değri. Sanki "Korkmayın, biz varız burada. Bu temizlik ve güzelligin teminatıyız." de gibi. Deredeki alabalıklar, görebiliyorlarmış çam ağaçlarının yaptıklarını. Sudan şap diye sıplayıp teşekkür ederlarmış çamlara. Ama insanlar duymaz ve göremezmiş bütün bu olanlar.

Bir gün derinin yanındaki çayra bir taksi gelmiş. Taksirin içinden bir aile inmiş. Bagajı açıp içinden piknik sepeti ve top, atlama ipi gibi oyuncaklar almışlar. Daha bir sürü eşya çıkmış, çünkü dalabalık bir aileymiş bu. Yere örtüyü sermişler. On neler sofraya hazırlyps, babalar mangal yakıyps, çocuklar da oyun oynuyorlarmış. Yaklaşık yarım saat sonra yemek vakti gelmiş. Herkes oturmuş sofranın başına. Yemek yedikten sonra biraz daha durmuşlar.

Sonunda gitme vakti gelince ne mangala toplarmış, ne de çöpleri atmışlar. Dalabalıklar sanki ağaçların yakındığını duyar gibi olmuşlar. Ağaçlara da hak sermişler. Hep havayı temizleyip kısa kısa çam ağaçları ilk defa kızıyorlarmış. Bütün dalabalıklar ve doğadaki bütün canlılar bu duyarsız aileyi konuşmuşlar.

6. SINIFLAR

Yönlendirmeli Şiir Çalışması

Bu çalışmada öğrenciye tema ile ilgili yönergeler verilir ve bu yönergelere uygun duygu ve düşüncelerin yazılması istenir. Yönergeler şu aşamadan geçirilir.

- Bir düş gördünüz, düşününüzde gördüğünüz doğal güzellikleri şiir biçiminde yazınız. Bu bölümde mutlaka bir benzetme ve bir mecaz anlamlı sözcük olmalı. (Anahtar kavramlar: Deniz, orman, balık, kuşlar)
- Düşünüz birden kâbusa dönüştü, kendinizi yetişkin biri olarak gördünüz ve düşününüzde doğa çok kötüydü. Bu bölümde mutlaka bir kişileştirme yapmalısınız ve bir mecaz anlamlı sözcük olmalı. (Anahtar kavramlar: Deniz, orman, balık, kuşlar, çöl, kirlilik)
- Düşünüzde çok susadınız; çölün ortasındasınız ve su yok, duygularınızı şiirinizde anlatmaya devam ediniz. Bu bölümde mutlaka bir benzetme ve bir mecaz anlamlı sözcük olmalı. (Anahtar kavramlar: su, çöl, kurumuş, çatlamış dudaklar; kurumuş, çatlamış topraklar)
- Düşünüzde birden aklınıza çok yakındaki orman geliyor ve oraya gidiyorsunuz; ama hiç ağaç yok, duygularınızı ve üzüntünüzü anlatınız. (Şiirle) Bu bölümde mutlaka bir benzetme ve bir mecaz anlamlı sözcük olmalı. (Anahtar kavramlar: Orman, kuru ağaçlar, çatlamış topraklar, hayvan iskeletleri)
- Düşünüzde ormandaki son ağacı kesen adamları görüyorsunuz, ağacı kâğıt için kesiyorlar, durumu, duygularınızı, düşüncelerinizi şiirle anlatınız. Bu bölümde mutlaka bir kişileştirme yapmalısınız ve bir mecaz anlamlı sözcük olmalı. (Anahtar kavramlar: Ağaç, kâğıt, atık kâğıtlardan oluşan çöp dağları)
- Uyandınız, susuzluktan dudaklarınız kurumuş; ama başucunuzdaki sürahi boş, odanızdaki çöp kutusu atık ve az kullanılmış kâğıtlarla dolu, betimleyiniz, duygularınızı şiirle anlatınız. Bu bölümde mutlaka bir benzetme ve bir mecaz anlamlı sözcük olmalı.
- Son bölümde doğa ve kâğıtla ilgili şiirle bir mesaj veriniz. Bu bölümde mutlaka bir benzetme ve bir mecaz anlamlı sözcük olmalı.

Türkçe Öğretmeni

Muzaffer SUNGUR

DÜNYAMIZ ÖLMESİN

ALTAY MUSTAFA DEMİRCİ 6/D

Bir düş görüyorum
Etrafım ormanlarla kaplı sanki cennette
yürüyorum
Bir deniz var dalgalı
Deniz sesini duyuyorum
Herkes bunu duymalı

Düşüm kâbusa dönüştü
Bir yetişkinim ve doğa çok kötü
Bir ağaç geldi yanıma
Görüyor musun kirliliğimizi, dedi bana
Halleri acıklıydı acıdım onlara

Çok susadım çölün ortasındayım
Ama su yok, kendime acıdım
Dudaklarım çatlamış toprak gibi
Kendimden geçtim bayıldım

Kalktım aklıma gelen ormana gittim
Sonunda ovaya vardım
Her yer cehennem gibi
Her yer hayvan iskeletleri
Bir an duraksadım
Ağladım ve ağladım

Yürümeye başladım
Her yanımda çöp dağları
Ağaç dalı dedi bana:
Git buradan
Gözlerim yaşardı

Hemen uyandım
Susamıştım
Bardağım boştu
Çöp kutum boşa giden kâğıtlarla dolu
Çöp kutum kâğıt hapishanesi gibiydi
Gözlerim kırmızı oldu

Doğamızı korumalıyız
Dünyamıza çocuk olarak sahip çıkmalıyız
Kâğıtlar boşa gitmesin
Dünyamız ölmesin
Rahat olalım
Rahatça yaşayalım

KÂĞITLARIMIZI GEREKSİZ KULLANMAYALIM

AYŞEGÜL ERTAN 6/A

Bir düş görmüştüm
Deryada yüzen balıklar
Ormanda yaşayan sincaplar
Cennet gibi bir dünyaydı
Başıma toplandı hayvanlar

Birden büyüdüm
Bir çöle düştüm
Deniz, orman gitti
Yerine kirlilik geldi
Kuşlar bana 'Yardım Et' dedi

Çok susamıştım,
Su aramıştım.
Konuştular kuşlar benle.
Gördün mü dünya ne halde?

Bir orman vardı buralarda
Bir nehir vardı
Gitti mi acaba onlar da
Sadece kuru ağaçlar kaldı

Bir ağaç kalmıştı
Onu da kesiyorlardı
Ağaç konuştu 'Yardım Et'
İçim sızlamıştı

Uyanmıştım su aramıştım
Bir bardak su içtim
Çöp kutumu fark ettim
Kâğıtlarım birikmişti
Boşuna çöpe gitmişti

Kâğıtları azar azar kullanalım
Artık değerini anlayalım
Gitti mi onlar çöpe
Isınan dünyamızın
Tarlaları yakmayalım

DOĞANIN VARLIĞI DÜŞÜMDEYDİ

BAŞAK ÖZER 6/D

Gördüğüm düş müydü bu güzel manzara
Cıvıl cıvıl öten kuşlar, denizde yüzen kuşlar
Her biri kıyasla farklı benim kirli dünyamdan
Doğa insanı çatlatacak kadar güzeldi dünyamdan

Dönüştü benim güzel düşüm, kirli bir kâbusa
Artık bir yetişkindim, ama mutlu değildim artık
Bütün dünya susmuştu, çöplerden boğulmuştu.
Her biri bağıyor, "Kurtarın beni" diye.
Kalbim kırılmıştı kulak tıkayan insanlara

Fark ettim çok susamıştım bu sırada
Çatlamıştı dudaklarım, kurumuş toprak gibi
Çare yok, tase vardı, yüreğim hopluyordu.
Hayat sanki durmuştu, ama kurtuluş yoktu.

Sonra gittim ormana, aradım bir damla su
Yoktu su fakat orman değildi, gittiğim yer
Adeta ağaçsız bir hurdalıktı bu çorak arsa
Üzül müştüm, çaresizim, çare yoktu ortada
Hayvan iskeletleriyle bütünleşmiş topraklar

Gelmiş o sırada bir ormana
Son ağacı kesmeye
"Dur" dedim dinlemedi, taş kalpliydi.
Kıydı bütün ağaçlara
Doğanın son duasını dinlemedi

Uyandım sonunda bu kâbustan
Susamıştım, hemen sarıldım bardağa
Ama bomboştu bardak, su yoktu
Çöp kutusu doluydu, gereksizce
İçindeki kâğıtlara acıdim hüzünle

Doğayı koruyalım, ona sahip çıkalım
Kâğıtları gereksizce atmayalım
Benim gibi siz de aynısını yaşamayın
Koruyun dünyayı, nesillere saklayalım

KÂĞIDI HARCAMAM, HARCAYAMAM

BUSE GÜL 6/A

Pırl pırl parlayan deniz,
Kıvrıla kıvrıla yüzen balıklar...
Hepsi cennet gibi.

Tam güzelliğin tadını çıkarırken;
Güzelim deniz soldu birden bire,
Doluydu içi çöplerle.
Balıklar gülümsemiyordu bana.

Yürüdüm o görüntünün acısıyla,
Susadım,
Ama içecek yer yok.
Deniz var ama
Çöl sanki o an.

Düşündüm bir an,
Aklıma bir orman geldi.
Gittim oraya.
Ama güzelim ağaçlar yok.
Üzöldüm.
Sanki ağaçlar kötülük yaptı da
Ortadan yok oldu.

Aman tanrım o da ne?
Bir ağaç ama onu da
Kötü kalpli bir adam
Kesiyor kâğıt için.
Ağaçlar bana ağlıyorlardı.

Uyandım dudağım kupkuru
Meğer rüyaymış bütün bunlar.
Yanımda su yok,
Odamdaki çöp kutusu gereksiz olan
Kâğıtlarla dolu.
Hemen aldım onları oradan.
Sanki yeni gibi düzelttim.

Bir daha kâğıtları boşa
Harcamam, harcayamam.
O kötü rüyadan sonra
Bembeyaz kağıdı sanki bir ağaç gibi
Görüyorum artık.

ORMANLARIMIZ AĞLIYOR

CANBORA GÜLBAHAR 6/ B

Etrafıma baktım,
Her yer yemyeşil ormanlar,
Birbirinden güzel kuşlar,
Dalgalarıyla sahilleri yalayan,
İçinden birbirinden renkli
Balıklar bulunan denizler var.
Sanki bir rüyadaydım.
Birden büyümeye başladım.
Ormanlar, kuşlar ve denizlerden
Geriyeye hiçbir şey kalmamıştı.
Bunun yerine,
Etrafı zalim bir çöl kaplamıştı.
Çölde kaldığım her saniye
Daha da susuyor,
Kurumuş su yataklarını,
Harap olmuş ormanları görünce
Sinirim biraz daha artıyor,
Bu ağlayan doğadan
Kurtulmak için
Biraz daha hızlı yürüyordum.
Birden aklıma geldi
Yakındaki orman.
Son nefes alan ormanı görmek için,
Başladım tazı gibi koşmaya.
Ormana vardığımda,
Son ağaçları kesen

Adamları görünce büyük bir acı yaşadım.
Şeytan gibi;
Son ağaçların canını alıyorlardı.
Bir anda orman kararmaya,
Giderek adama benzemeye başlamıştı.
Uyanmıştım.
Susuzluğumu gidereyim diye;
Başucuma baktığımda
Boş sürahiye ve
Az kullanılmış kâğıtları gördüm.
Ben bir hain gibi,
Gencecik kâğıtların,
Canlarını almıştım.
O zaman anladım,
Ormanları korumayı,
İnsanların bir hain gibi,
Sadece kendilerini düşündüklerini
Aslında bilmiyorlardı o adamlar
Ağaçları keserken;
Kendi geleceklerini yok ettiklerini.

DOĞA

ÇAĞLA DEMİRYÜREKLİ 6/B

Bir düş gördüm:
Bir sahilde gördüm kendimi,
Sahilde kuşlar ve denizler vardı,
Birbirinden güzel ağaçlar vardı,
Tıpkı bir cennetti.

Birden ağaçlar yok oldu,
Deniz kurudu,
Toprak çatladı,
Gök sanki ağlıyordu.
Aniden büyüdüm yetişkin oldum.

Bir çöle geldim,
Çok susamıştım,
O kadar ki;
Denizden çıkmış balık gibi.

Aklıma yakınlardaki orman geldi,
Ama yoktu,
Hiç ağaç yoktu.
Orman, elinden balonu alınmış
Çocuk gibi bakıyordu sanki bana.

Etrafa baktım,
Hayvan iskeletleri ve
Toprak çatlamıştı.

Bir ağaç gördüm,
Ama o da ne?
Son ağacı kesiyorlardı,
Kâğıt için,
Kitap yapmak için.

Sanki Everest gibi,
Kâğıt atıkları vardı,
Bana bakıp,
"Eve git" deyip sinsice gülüyorlardı.

Uyandım, susuzluktan dudağım
kurumuş,
Başucumdaki sürahiye baktım,
Boştu, su yoktu.
Kalkıp çöp kutuma baktım
Tertemiz kar beyazı kâğıtlar.

Aklım başıma geldi,
Alıp o kâğıtları
Çöp kutusundan,
Annemin yanına koştum:
Anne bu kâğıtları
Geri dönüşüm kutusuna atalım
Doğa bir hazinedir,
Ona sahip çıkalım.

BURASI DÜNYA MI?

DEFNE AKSOY 6/A

Dört bir yanım ağaçlarla dolu
Çok mutluyum onların içinde
Kuşlarla birlikte ben de havalara uçuyorum
Burası rüya gibi bir yer

İlerledikçe ağaçlar, yalnız kaldıklarından yakınıyorlar.
Yok oluyor ormanlar
Deniz kirleniyor
Can çekişiyor balıklar
Etraf çöl oluyor

Artık hiç ağaç yok, çöldeyim
Boğazım kurudu,
Dudaklarım çatladı
Çöl cehenneme benziyor,
İçim acıyor

Bir bakıyorum,
Burayı gözüm ısıırıyor.
Burası küçükken okulumun olduğu yer.
Hemen gidiyorum yakındaki ormana
Boşuna!
Yerde hayvan iskeletleri,
Ağaçlar kuru, son kalan kuş,
Kurt gibi aç.
Yemek arıyor.
Korkuyorum.

En sonunda güzel bir ağaç gördüm
O da ne ?!
İki adam kâğıt için o ağacı da kesiyorlar.
Onlara bağıryorum “ kesmeyin bu ağacı” diye...
Beni duymuyorlar.
Ağaç ağlıyor “ kesmeyin beni” diye...
Onu duymuyorlar,
Sadece kesiyorlar, kesiyorlar...

Çok pişman oluyorum,
Küçükken kâğıtları boşa harcadığıma
İçime bir hüznün çöküyor,
Dünyayı ölürken görünce!

Birdenbire uyanıyorum,
Çok susamışım.
Dudaklarım kuru.
Başucumdaki sürahide,
Bir damla su yok.
Çöp kutumun içi atık kâğıtlarla dolu.
O kâğıtlar artık benim için televizyon kadar önemli!
Alıyorum onları,
Daha fazla kullanmak için.

Artık kâğıtları boşa harcamak yok!
Doğaya kötü davranmak yok!
Uyaracağım tüm insanları bir bilge gibi.
Katılacak insanlar bana,
Yardım edecekler bana.
Böylece büyüyünce dünyamız ölmesin!

NEDEN BİZİ SONUÇ BİZ OLACAĞIZ!

DENİZ ALTUĞLU 6/A

Bir rüya gördüm.
Geziniyordum cennet gibi dünyada.
Zevkten dört köşe olmuşum,
Bakıyorum sonsuz maviliğe.
Kuşlar bile zevkime ortak,
Şen şakrak uçuyorlardı.

Birden düş bitti, kâbus oldu.
Ben büyümüşüm,
Ama orman büyümemiş.
Ölmüş can çekişiyor.
Çöl olmuş güzel denizim,
Balıklarım ağlıyor

Ağaçlar çiçekler boyunları bükük bakıyorlar
Ben de susuzum hâlbuki
Çölün ortasında su yok ki

Orman geliyor aklıma,
Güzel, büyük, sağlam orman
Gidiyorum büyük umutla
İçimde bir sevinç, ormanımı göreceğim.
Birden anlıyorum, orman da ölmüş
Çatlamış dudak gibi
Çatlamış yüce toprak
Bir adam görüyorum, son ağacı, son umudu kesen bir adam
Ağacım benden yardım dileniyor, kuşlar 'kimsesiziz' diyor.
Uyanıyorum sonunda
Bu kâbustan, bu korkunç gelecekten
Dudaklarım çatlamış susuzluktan, sürahim boş
Çöl oluyor dünyam, umutlarım boş
Giderek kâbusa dönüyor yaşam
Fikirlerim boş

Dünya ölmeden, umutlar tükenmeden
Kendi sonumuzu getirmeden
Akıllanmayacak mıyız?
Bu karmaşık olaylar
Biz durmadan durmayacak.

NEDEN BİZİ
SONUÇ DA BİZ OLACAĞIZ

SON PIŞMANLIK

GÜLCE ÖZBEK 6 / C

Büyük bir orman var orada
İçinde bina gibi ağaçlar
Yanından dere akıyor
İçinde balıklar yüzüyor
İnsana huzur veriyor bu iyi niyetli ağaçlar

Bir anda deniz dalgalanıyor
Ağaçlar yok oluyor
Çöle dönüyor her taraf
Güneş bize gülümsüyor

Her yer sıcak cehennem gibi
Susuzluk bir yandan
Sıcaklık bir yandan
İnsanı kavuruyor

Bir anda aklıma
İlerdeki orman geliyor
Gidiyorum oraya bir umutla
Ama ne ağaç ne yeşillik

Her yer cehennem gibi
Güneş bakıyor bana
Kafasını sallayarak
'Sizin suçunuz' diyor
O anda anlıyorum
İçimde düş kırıklığı. . .

İlerde bir adam
Elinde bir balta
Son ağacı kesiyor acımasızca
Yüreksiz biri gibi
Sert ve düşüncesizce
Ağaçlar ona bakıyor
'Yapma ' der gibi

Bir anda bir ses
Uyanıyorum
Başucumdaki sürahi boş
Çöp kutum yığılı

İçim sıkılıyor bir anda
Mutsuzluk üzüntü...
Keşke böyle yapmasaydım
Kâğıtları dağ gibi yığmasaydım
Kendi zevkim için onca ağacı kesmeseydim

Onlar bizim için
Yaşayıp gidiyor
Onlar bizim için
Hayatı güzelleştiriyor

Artık kararlıyım
Boşuna ağaç kesmeyeceğim
O güzelim ağaçları
Koruyup kollayacağım!

GELECEĞİN ORMANI

GÜLİN ÜNLER 6 / B

Bir orman var ileride,
İçinde kuşlar cıvıldaayan.
Bir deniz düşünüyorum hayalimde,
İçinde balıklar zıplayan.
Deniz tıpkı mavi bir güneş gibi parlıyor.
Dalgalar kıyılarına koşuyor.
Denizden ancak varabiliyorum şehre,
Tıpkı Alpler gibi
Koca koca çöp dağları çarpıyor gözüme.
Kalbim kırılıyor bu manzarayı görünce,
İçim acıyor.
Çoğunun kâğıt olduğunu görüyorum,
Acaba oradaki ormanı keserler mi? Diye düşünüyorum.
Düşündükçe korkuyorum.
Ormana sahip çıkmaya giderken ağlıyorum.
Gördüğüm manzara karşısında,
Çıgıllıklarım hep boşa,
Dinlemiyorlar beni.
Gözümün önünde bir ormanı
Yok edip çeviriyorlar çöle.
Karşı çıkamıyorum bile,
Susuzluktan soluyor çiçekler.
Tıpkı dudaklarım gibi kuruyor çimler.
Daha ilerideki ormana koşuyorum,
Su içmek için.
Yoruluyorum ama durmak yok,
Koşmaya devam.
Geldiğimde ağlıyorum anında,
Geç kalmışım ormandan eser yok!
Tıpkı avuçlarım gibi bom boş ortalık.
Ama o da ne?
Son ağaç!
Son ağacı da kesiyorlar kâğıt için
Ağaç da ağlıyor benim gibi.
Ama sözümü dinletemiyorum görevliye.
Son ağacı da kestiklerinde,
Avuçlarımdan farksız ortalık,
Bomboş ve sessiz...
Kimse dinlemezse beni,
Gözyaşları boşuna.
Çöp dağlarını yok edersek
Tüm insanlığa.
Geleceğin ormanlarını yok etmeden,
Kurtarırsak
Faydası onlara.

YA BİTERSE

HELİN YONTAR 6 / B

Orman tam karşımda duruyordu,
Altın gibi parlıyordu güneş.
Kuşlar denizde süzülüyordu,
Balıklar ile kardeş.

Gördüğüm en güzel düştü.
Birden her şey yok oldu,
Yemyeşil çimler çöl oldu.
Denizler kurudu,

Ormanlar yok oldu.
Bir çölün ortasındaydım,
Burada su yok.
Dudaklarım çatladı.

Topraklarda çatlamış,
Dudaklarım gibiydi.
Birden aklıma yakın,
Bir orman geldi, gittim.

Ama hiç ağaç yoktu.
Hayvan iskeletiyle doluydu.
Nerede o sopa gibi uzun ağaçlar?
Niye sadece bir tane var?

Nerede o güzel ormanlar?
Neden onlardan kâğıt yapıyorlar?
Sonuncuyu kesiyorlar,
Bilmiyorum niye?

Anladım ki kesiyorlar,
Kâğıt olsun diye.
Neden böyle yapıp,
Değer bilmedik?

Sanki başka dünyada,
Yaşayabilirdik...
Uyandım artık bitti rüya,
Artık önemini biliyorum ağaç ve kâğıdın.

Başucumun üzerindeydi,
Boş sürahiye,
Gerçekten korktum,
Ya biterse diye.

Lütfen değer bilelim,
Ağaç öldürmeyelim,
Hep kâğıt kullanıp,
Boşa tüketmeyelim.

ATIK KÂĞITLAR

İREM ÖZKARA 6 / D

Güzel bir denizin kenarındayım.
Balıkları avlayan kuşlar var,
Bazıları da yandaki ormanda.
Dev dalgalar kumsalı dövüyor.
Sanki cennetteyim.

Hızlı bir şekilde büyüdüm.
Orman yok oldu, deniz bir çöl oldu.
Balıklar kuşlar hepsi ölüverdi.
Çevreye kirlilik hâkimdi.
Çıplak bir orman vardı karşımda,
Ve su isteyen bir çöl.
Dünya tersine dönmüştü sanki.

Çölün ortasındayım çok susamışım.
Dudaklarım çatlamış susuzluktan.
Sanki bir kâbus görüyorum.
Kurumuş çatlamış topraklar, ruhumu incitiyor.

Ayaklarım beni ormana sürüklüyor.
Kurumuş ağaçları görüyorum.
Kalbim kırılıyor beynimde sorular oluşuyor.
Yerdeki hayvan iskeletleri görüyorum
Onlar için üzülüyorum,
Tıpkı oğlu ölmüş bir anne gibi.

Son bir ağaç kalmış,
Ona bakıyorum. Bir adam gelip baltayı vuruyor.
Ağacı kesiyor ve "Kâğıt" yazan bir kutuya koyuyor.
Sanki ağaç "Kesme beni" diyor
Adamın da ruhu acıyor biliyorum.

Uyanıyorum hepsi bir rüyaymış, rahatlıyorum.
Boğazım çatlayacak sanki.
Başucumdaki bardak bomboş.
İçimdeki mutluluk siliniyor.

Kâğıtların broşüre dönüştürülüp,
Boşa harcandığını gördüğümde
İçimden durup ağlamak geliyor.
Ağaçlar bizlerin koruyucuları gibidir.

Onlar olmazsa bu yer küre anlamsız olur.
Kafam karışıyor.
Artık kâğıt kullanmak istemiyorum.

DÜŞLERİM

MISRA BURNAZLAR 6 / D

Bir düş gördüm dün gece
Denizde yüzüyordu balıklar, sessizce
Kuşlar mutlulukla haykırıyordu ormanda.
Ömrümün en güzel manzarasıydı adeta.

Birden kâbus oldu o güzel düşüm.
O güzel manzara gitti yerine doğanın ölüm manzarası
geldi sanki.
Orman bile yoktu, kuşlar yoktu.
Denizde yoktu balıklar, onun yerine bir çöl vardı
karşımda.
Belki de ağlıyordu doğa.

Çok susadım bir anda.
Ama su yoktu, çölün ortasıydım.
Aynı o çatlamış topraklar gibi susuzluktan çatlamıştı
dudaklarım.
Aklima birden yakınimdaki diğer orman geldi.

Ormana girdim, umutsuzdum.
Hiç ağaç yoktu karşımda.
O eski yeşillikler gitmiş, kuru topraklar, gereksiz atıklar
gelmiş.
En kötüsü de elimden bir şey gelmiyordu, sadece
bakıyordum o acınası orman artıklarına.

Bir tanecik ağaç gördüm sonunda
Çok mutlu oldum anında.
Ama o da ne, onu da kesiyorlar baktım da!
Ağlıyor ağaç bağıra bağıra.
Kâğıt için kesiyorlar onu da.

Yataktan fırladım sonunda.
Ölüyormuşum susuzluktan.
Başucumdaki sürahi boş.
Çöp kutum ağzına kadar dolu.
Böyle gidersek daha, sonumuz öyle olacak galiba.

Doğaya iyi bakalım.
Kâğıtları dikkatli kullanalım.
Yaşayacak başka dünya yok ki,
Başka bir hayat kuralım.

KÂBUSA DÖNMESİN DÜNYA

NASİRA CANSEV BUKHARİ 6 / B

Orman sadece rüya değil,
Rüya da olmamalı.
Denizler balıkları,
Orman içindeki hayatı,
Öten kuşları ve süsü ile
Dünyaya hava atmalı.

Bir düş gördüm ama ben de;
Ormanların olduğu. . .
Bir düş gördüm ama ben de;
Denizlerin uçsuz bucaksız olduğu.

Daha sonra karardı,
Yok oldu her taraf.
Çiçeklerle kuşanmış,
Balıkların oynamış Dünyam. . .
Baktığımda birden kaybolmuş.
Bağırıyordu ormanlar,
Ağlıyorlardı.
Balıklar denizle vedalaşıyorlardı.
Onlar gitti,
Kirlilik geldi.
Çöl aldı denizimin yerini.

Denizler gitmişti,
Ben susamıştım inadına.
Korkan minicik bir bir çocuk,
Ailesinden ayrılmış. . .
Üzülmez mi?
Üzüntü ile sızlayan kalbi?
İşte o çocuk gibiyim.
Kurumuş her şey. . .
Çatlamış dudaklarım,
Çatlamış toprağa eşlik ediyor.

Daha sonra çarpar kalbim atmaya.
Umut ışığım söner.
Yakındaki ormanı özledim ben!
Denizler gider belki,
Ormanım gidemez ama.
Gitmemeli de!
Ne görebilirim?

Cennet gibi orman,
Yerini cehenneme bırakmış. . .
Kuru, çatlamış topraklar,
Her yerde beni izliyor.
Orman halkı mı nerede?
Onlar da yanmış
Bu cehennem acısında.
Hangi kalp dayanı bu olanlara?
Hayvan iskeletleri,
Halkım. . .
Onlar ne düşündü kim bilir?

Ne diyeyim ben insanlara?
Ormanların son hailnde bile yürekleri taş gibi.
Kesiyorlar ağaçlarımı. . .
Bir kâğıt için!
Belki, sadece bir kalem izi için?
Artık onların ormanı,
Tükenmiş kâğıt için. . .
Düşünemiyorum bir daha o kâğıttan oluşan kuleyi.

Sonunda yüreğim dayanamadı.
Uyandım sonunda. . .
Dudaklarım susuzluktan çatlamıştı.

ORMAN DÜNYANIN KALBİ

NAZ TURGAY 6 / D

Güzel bir gündü.
Evden çıktım,
Etrafıma bakarak
Cennet gibi bir ormana yürüdüm.
Ormana geldiğimde
Gözüm gölde yüzen
Balıklarda kaldı.

Balıklara bakarken
Sanki göl beni çekiyordu.
Birden gölün üstünde
Kendi yansımamı gördüm.
Yetişkin birine dönüşüvermişim
Etrafıma baktım, şaşırdım.
Orman gitmiş, çöl gelmiş.
Tekrar göle baktım,
Sanki göldeki tüm sular
Yerin dibine girmiş,
Hiç balık kalmamış.

Birden susadım,
Susuzluktan çatlamış toprak gibi oldu dudaklarım.
Çok korktum,
Korkudan ellerim ayaklarım
Birbirine dolandı.

Birden aklıma
Çok güzel bir fikir geldi.
Çok yakındaki
Başka bir ormana gittim.
Hiç ağaç yok.
Sanki cehennemdeyim.
Etrafımda hayvan iskeletleri var.
Ayaklarıma kara sular indi.

Birden son ağacı kesen adamlar
Dikkatimi çekti.
Ağaçlar sanki beni
Yardıma çağırıyor.

Birden uyandım.
Demek bu bir rüyaydı.
Dudaklarım kuru toprak gibi kurumuş.
Hissedemedim.
Çok telaşlandım.
Bir şeyin farkına vardım.

Doğa demek
Ağaç demek;
Ağaç demek
Doğa demektir.
Orman dünyanın kalbidir.

KÂBUS

OZAN TARHAN 6 / A

Bir düş gördüm,
Her yer ağaçlar çiçekler,
Yaşamak için güzel sebepler,
Yeni doğmuş denizde, güzel balıklar gördüm.

Bir düş daha gördüm ki görmez olsaydım!
Kurumuş topraklar çatlamış dudaklar,
Neredeydi o güzel mutlu deniz?
Neredeydi o tüm güzel şeyler?

Hepsi bir anda yok oldu.
Dudaklarım çatlamış, su arıyordu;
Ancak boşunaydı,
Mutlu bir doğa bu gezegenden çok uzaktaydı.

Az önce bir orman gördüm,
Mutluydu, hafif rüzgârlarıyla. . .
Güzelliği ile beni kendine çekiyordu;
Ama ben yaklaştıkça ağaçlar azalıyor.

Ağaçları, ormancılar öldürüyordu,
Hepsinin canı acıyor, ağlıyor ve bağıriyordu.
Onlar için çok üzülmüştüm,
Onlar kesildiğinde şimşek çakıyordu.

Uyanmıştım.
Kan ter içinde kalmış,
Ve susamıştım,
Çatlamış dudaklarıma acıdım,
Odamda o dünya gibi ağlıyordu. . .
Yapmam gereken çok şey olduğunu düşündüm

Biri birşey yapmazsa dünyamız ölecek
Herkes dünyamızı korumalı,
Gidecek başka yer yok!

DOĞAMIZI KORUYALIM

SERENA PENETTİ 6/C

En güzel günüydü bu hayatımın,
Her yerde ormanlar, hayvanlar, bitkiler,
Ağaçlar bana mutlu mutlu bakıyor, gülümsüyor,
Sanki her biri birer insan gibi.

Bir adım attım,
Bir de baktım ki,
Güzelim rüya bir kâbusa döndü,
Ortalıkta ağaç yok,
Bir çöldeyim,
Canlı yok,
İskelet var,
Çöl bana sesleniyor,
"Ben kurağı severim; ama
Bu kadarı bana bile fazla",
"Lütfen bizi kurtar".

Gelen geçene yalvardım,
Ama kimse beni dinlemiyor.
Dilimde tüy bitti,
Sıcaktan yanıyorum.
Güneşten daha sıcakım,
Lütfen kurtarın beni.
Çöl gibi kuma döneceğim.

Bir de bakıyorum ki düşünürken,
Yakınlarda bir orman var.
Koşarak oraya gidiyorum,
O da ne!
Ormandan geriye, hiçbir şey kalmamış.
Hayvan iskeletleri parmağım kadar,
Hayal kırıklığına uğradım.

Karşıma baktığım anda,
"Hayır" diye bağırdım.
Son ağaçları kesiyorlardı,
Son yaşama şansımızı,
Ağaç benden yardım istiyordu.
Ama ben toprağa dikili kaldım.
Çöp dağları her yanımda.

Bir anda uyandım,
Her şey rüyaymış,
Kendimi güneş kadar kuru hissediyorum.
Hatamızı anladım.

Ne olur siz de benim gibi olmayın,
Doğaya önem verin,
Canlıları sevin, koruyun.
Bunu söylemekten canım sıkıldı;
Ama bu doğru.
Doğaya önem verin.

AĞAÇLAR, KÂĞITLAR, SULAR

SEZİ KAYA

Cennet gibi orman,
Derin mavilikler
Gördüm bunları düşümde
Kuşlar, balıklar. . .
Etekleri zil çalıyor

Kâbusa dönüşüverdi rüyam
Gitti bütün balıklar, kuşlar;
Çöl oldu burası
Ağaç kalmadı
Kaldım Oksijensiz

Ölmemiz gerekir aslında
Ağaçsız yaşam mı olur?
Güneş ağlıyor,
Bulutlar da yorgundur.

Susuz kaldım imdat!
Çöldeyim tek başımayım,
Ormandaki ağaçlar kesiliyor
Susuz kaldım imdat!

Dudaklarım çatladı,
Susuzluktan
Toprak da çatlamış
Susuzluktan

Ormanın ormanlığı kalmamış!
En son ağacı da yok edici gibi
Acımadan kesmişler.
Zaten bir tane ağaç vardı!

Adamların umursadıkları yok!
Kâğıt için keseriz de keseriz
Oysaki yağmur onlar sayesinde
Oksijen onların sayesinde

Onlar bize ne yaptı?
Günahları yok!
Biz onlara ne yaptık?
Onları ağlattık.

Uyandım
Kabus muydu düş müydü
Anlatamam!
Beni derinden etkiledi
Bunu bilirim.

Susadım ben, susadım!
Suyum yok.
Sûrahime baktım
Suyum yok.

Ağaçlar önemlidir.
Kâğıtları sağa sola savurmamalım!
Kurak bir yere dönüşmesin,
Cennet gibi vatanımız!

KÂBUS

SUNA MERTOĞLU 6/C

Bir orman birde dere,
Kuşlar uçuyor tane tane.
Melek gibiydi kelebek,
Her şey rüya şehiydi.

Motor sesi geldi birden,
Korktum, kaçtım aniden.
Adamlar çöpler attı,
Kirletti güzel ormanı.

Çöle düştüm bir anda,
Susadım, baktım aşağıya.
Ölecek gibi oldum.
Çatlamış dudaklarım,
Çivi gibi sert ellerim.

Orman geldi aklıma.
Ama hiç ağaç yok orada.
Kel kalmış kafa gibi,
Kupkuru çimleri.
Kalbim çok kırık şimdi.

Adamlar buraya da geldi.
Kestiler son ağacı.
Canı çok yanıyor,
Onlardan kâğıt yapıyor.
Kâbusmuş bütün hepsi.
Uyandım, çok susadım,
Sürahim boş,
Korkaklar gibi baktım,
Ben de atıyormuşum kâğıtları,
Kestiriyormuşum ağaçları.
Uygun görmedim kendimi.

Doğa ne güzel şey.
Ağaçlar, dereler, kuşlar uçar.
Kâğıt ne önemli,
Bulunmayan bir elmas gibi.
Kara günler geçti.
Kesilmeyecek ağaçlar.

DOĞA

UFUK PARILDAR 6/A

Bir düş gördüm,
Sanki kuşlar şarkı söylüyorlar,
Yeşillikler içinde
Daldan dala konuyorlar.

Geleceğime bir dönüp bakınca,
Ağaçlar yerledir oldu,
Yeşili griye boyadılar,
Kâbusa dönmüştü rüyam.

Çatlamış toprağın üzerine kum serpildi,
Birden önüme bir çöl serildi,
Sudan çıkmış balığa döndüm,
Su aradım yerde gökte sahrada

Hemen bir yeşillik aradım,
Doğa gri renkten ibaretti ne yazık ki,
Doğa acı acı ağlıyordu.
İçindeki acıyı geçirmiyordu çölün kuru havası

Bir ağaç gördüm uzakta,
Koştum gittim yanına,
Bir adam gördüm yanında,
Kesiyordu acımasızca,
Ağlıyordu ağaç gözümün önünde,
Sinirden köpürmüştüm adamın sayesinde.

Gözümü bir açtım, bir kapadım,
Kurtulmuştum kâbustan,
Ölüyordum susuzluktan,
Kâğıtlar dolu masama baktım şaşkın şaşkın...

Doğayı korumak herkesin görevidir,
Bunu yapmayanın hali,
Benim kâbusuma benzeyecektir.

Karikatür: Ashhan EROĞLU

NEREDE O GÜZEL DOĞA

TORUNTAY BORA BIÇAKÇILAR 6/A

Evdeydim mutlu mutlu,
Karalar, resim yapardım.
Uyku bastırıldı aniden,
Dalmış gitmişim rüyalara.

Cennet gibiydi orman,
Deniz tertemizdi.
Kuşlar cıvıldıyor,
Balıklar oynuyordu.
Sevinçten havalara uçtum,
Dünyam temizlendi sandım,
Ne de aptalım.

Birden yetişkin oluverdim.
Zaman ne kadar hızlı geçti.
Orman çöl oluverdi.
Balıklar, kuşlar bağırıyorlar.
Çöpler yağdı, ağaçlar kurudu.
İçim acıdı birden,
Neden yok oluyordu orman,
Ne yapmıştım ki ben?

Yanıyordu içim,
Dudaklarım toprakla bir çatlıyordu.
Bir damla su içsem,
Hayat bulup yeşerecektim.
Sudan çıkmış balığa döndüm,
Dünya başıma yıkıldı.
Son bir umutla etrafa baktım,
Ama yok. . .
Ama bir orman vardı orada,
Hatırlıyorum onu.
Oraya varınca,
Gördüm onu,
Orman kurumuş,
Toprak çatlamıştı.
Kuru ağaçlar, göğe uzanmıştı.
Her yer hayvan iskeletiydi,
Meğer. . . Hepsi ölmüş.

Ne yapıyorlardı onlar?
Neden kesiyorlardı ağacı?
Kâğıt yapacaklardı güzelim ağacı,
Adama koştum, dur dedim.
Beni itti.
Kafamı çarptım; ama acımadı.
Arkama baktım, bir dağ,
Ama atık kâğıttan oluşmuş çöp dağı.

Dehşete düştüm.
Nasıl olabilirdi ki bu?
Oradan bir ses geldi
Ağaç ağlıyor,"imdat "diye bağıyor.
Hayrete düştüm.
Son ağacı korumalıydım.

Uyandım.
Rüyaymış hepsi meğer.
Çok rahatladım.
Sürahiye aldım; ama boş!
Birden gözüme çöp kutusu çarptı.
Çöp kutusu dağlar gibi dolu!
Çok üzüldüm onca kâğıda.
Nasıl yapmıştım ben bunu dünyaya?

Artık anladım sorunu,
Kâğıtları atmayacaktım bir daha.
Nasıl bir akılsızlık ettim,
Kâğıtları boşuna atmakla.

Bir daha boş yere harcamam kâğıdı,
Hiç kimse gereksiz yere harcamasa,
Ağaçlar ormanlar yerinde dursa,
Gençliğimiz geleceğimiz kurtulsa
Dünyamız hep mutlu olsa.

KÂBUS GİBİ GELECEK

UMUT YAZLAR 6/A

Bir düşünüyorum,
Cam kadar saydam deniz,
Yemyeşil ağaçlar var,
Çimenler yeşil yeşil
Dört bir yanımda hayat var.

Şimdi ne oluyor bana?
Dört bir yanımdaki güzel denize ne oldu?
Yerine kurak topraklar, çığlık atan ağaçlar geldi,
Benim yaşım ilerledi, zaman geçti yani
Çocukluğumda böyle miydi hâlbuki?
Dört bir yanımda çöl şimdi.

Küplere binmiş durumdayım,
Böyle miydi benim hayatım?
Kaktüs gibi oldum,
Susuzluktan öleceğim,
Bir parça kâğıt için yapılır mı bu doğaya?

Yanımda ki ormana gidiyorum, ama ne ağaç var
ne verimli toprak,
Ormana koşmaktan ayaklarıma kara sular indi,
Yetişkinen ağlamaktan olmuşum küçük bir çocuk.
Sonra bir tane ağaç gördüm, çevresine ışık saçan,
Son işçi onu kesmeye çalışıyordu,
Belki bir umut diye ona koştum,
Ama o da çığlıklar içinde öldü.

Sonra uyandım, içim yanıyordu susuzluktan,
Ama odamda su yoktu,
Bugün gördüğüm kâbus aslında geleceğimizi
bizim,
Eğer böyle israf etmeye devam edersek kâğıtları.

Şimdi uyandım,
Ama gelecekte uyanamamaktan korkuyorum,
Eğer göndermesek kâğıtları geri dönüşüme,
Ya da israf edersek kâğıtları,
Dünya olacak bir çöp yığını,
Dört bir yanımız kurak çorak,
Hepimiz için çok geç olacak.

DÜŞ VE GERÇEKLER

YAĞMUR VUSLAT BELGE 6 / C

Düş görüyordum,
Denizlerde balıklar,
Ormanlarda kuşlar,
Cennet gibiydi her yer,
Sıcak davranan insanlar.

Birden kâbusa dönüştü rüyam,
Denizdeki balıklar,
Ormandaki kuşlar
Ağlıyorlardı, insanlar sinirden
Soğuk davranıyorlar herkese
Eskiden cennet gibi olan,
Şimdi çöldü ve kirliydi.

Çölün ortasında daydım ben,
Susuzluktan düşecektim.
Çatlamış toprak gibi,
Çatlamıştı dudaklarım.

Bir fikir gelmişti aklıma,
Gittim yakındaki ormana,
Üzül müştüm çok ağaç olmamasına,
Düş kırıklığına uğradım.
Sokak çocuğu gibi kalmıştım ortada.

Gördüm iki adam,
Son ağacı kesiyorlardı
Kâğıt için kesiyorlardı ağacı,
Ağacın ağlama seslerini duyuyordum.
Harcadığım kâğıtları düşündüğüm zaman
Kırılmıştı kalbim, duydum acı.

Sıçradım yatağımdan
Ödüm patlamıştı,
Kullanılmış kâğıt yoktu,
Sürahim boştu ve çöp kutumda,
Sanki hapishanedeydim.

Önemli olan doğa ve kâğıttır,
Kendinizi düşünmeyin
Sonra yapacağınız ağıttır.

7. SINIF

Grup Şiiri Yazma Çalışması

Sınıf 4 gruba ayrılır. **“Kâğıt, küresel ısınma, iklim, toprak, su, hava”** anahtar sözcüklerinden hareketle, grup üyelerinden biri bir tümce yazar ve tümcesini kapatır. Tümcesinden belirlediği bir anahtar sözcüğü tümcenin altına yazarak, gruptaki diğer arkadaşına verir. Sıradaki kişi anahtar sözcüğü başka bir tümcenin içerisinde kullanır ve kendi tümcesinden bir anahtar sözcük belirleyerek, sıradaki grup arkadaşına verir. Tüm grup bu şekilde tamamlanırken her bir öğrencinin yazdığı tümceyi kapatıp yalnızca anahtar sözcüğünü yanındaki arkadaşına göstermesine dikkat edilir.

Çalışmanın sonunda ortaya grup ürünü olan bir şiir çıkar.

Türkçe Öğretmeni
Ceren TATAR ŞAKİROĞLU

OKSİJEN

Ağaçlar dünyamız için önemlidir,
Yaşamayı sürdürmek için ağaçları kesmemeliyiz.
Ağaçlar kesildikçe kâğıtlar tükeniyor,
Dünyadaki herkes kâğıt tasarrufu yapmalıdır.
Kâğıtlardan tasarruf yaparsak oksijensiz kalmayız,
Yaşamamız için oksijen gerekli ağaçlarımızı kesip kâğıt
yapmamalıyız.
Ağaç kâğıdı oluşturan bitkisel yapıdır,
Kâğıt yapmak için ağaçların bitkisel yaşamını
katlediyoruz.

*DEVİN EYLEM KÜREKÇİ
CAN KAYAHAN
DOĞA OYMACI
KORAY KUL*

KURTARALIM DÜNYAYI

Hava kirliliği gitgide yayılıyor.
Kötü dumanlar sardı boğazlarımızı,
Durdurmalıyız kötü dumanları artık.
Durdurmalıyız ki dumanı, ciğerlerimiz hasta olmasın.

Yanıyor ciğerlerimiz, kirleniyor dünya.
Eğer dünyadaki herkes önlem almazsa,
Önlem alınmazsa ne olacağını bildiğimiz halde
kirlletiyoruz havayı,
Havayı temiz tutarak, hava kirliliğinden kurtaralım
dünyayı.

*DENİZ SAĞLAMOL
EFE SOYSAL
MELİSA YOMTOV
MERT DUYAR*

İKLİM ÇEŞİTLERİ

Dünyada bir sürü iklim çeşidi vardır,
Dünyamızda iklim tipleri değişkenlik gösterir.
Ülkemizde iklim batı kesimlerde elverişlidir,
Ülkemizin batı kemsinde birçok yerde Akdeniz İklimi
vardır.

Ülkemizde Karasal İklim soğuk ve karlı olduğu için
Akdeniz iklimi daha fazla tercih edilir,
Akdeniz İklimi elverişlidir.
Karasal İklim kar yağışlıdır,
Ülkemizin Karadeniz İklimi bol yağışlıdır.

*YİĞİT ERSÖZ
BURAK NERGİZ
ECEM MELEK
YAĞIZ SUSUZLU*

KÂĞIDIN DEĞERLERİ

Ağaçlar gidince gidiyor kâğıtlarımız,
Okuldaki tüm işimiz kâğıt biraz,
Kâğıt verdi bize eğitimi,
Kâğıtsız bir eğitim, eğitimsiz bir okul olur mu?

Ağaçlar sayesinde sahibiz kâğıtlara, kalemlere;
Kâğıt olmadan öksüz kalır kalem.
Ağaçların verdiği kâğıtlarım,
Ağaçların meyvelerini çöpe atmamalıyız!

*BERK KARSLIOĞLU
EFE AKAN
ERENDİZ MÜSTECAPLIOĞLU*

SUYUMUZ ELDEN GİDİYOR

Yaşamımızın kaynağı sudur,
Denge ve yaşam kaynağıdır o.
Buzlar eridi dünyanın dengesi bozuldu.
Su bizim için önemli bir ihtiyaçtır.

Küresel ısınma ile kutuptaki buzlar eriyor.
Küresel ısınmadan dolayı dünya su kıtlığı yaşıyor.
Buzullarımız küresel ısınma nedeniyle gittikçe eriyor.
Eriyor buzlar küresel ısınma ile.

CANBERK GÜRAŇ
MERVE ERİM
MERT AKAN
SERGEN GÖRKEN

GEZEĞENLERİN EN GÜZELİ

Dünya, Güneş Sistemi'ndeki sekiz gezegenden biri,
Dünya üzerindeki küresel ısınma nedeniyle hayvanlar
tehlikeye girdi.
Küresel ısınma yüzünden dünya çok kötü bir hâle geldi,
Soğuk kutuplar küresel ısınma yüzünden eridi.
Buzullar eriyor ısınmadan, küresel ısınma dünyayı kötü
etkiliyor,
Dünyadaki küresel ısınma yüzünden buzullar eriyor.
Dünya kötüye gidiyor kötü bir hâl içinde,
Gezegenerin en güzeli Dünya, almış başına bir küresel
ısınma.

CAN SAVCIGİL
ARDA ERGÖR
MELİSA ÇAKMAKLI
DOĞUŞ ASLAN

YERYÜZÜNDE TOPRAK

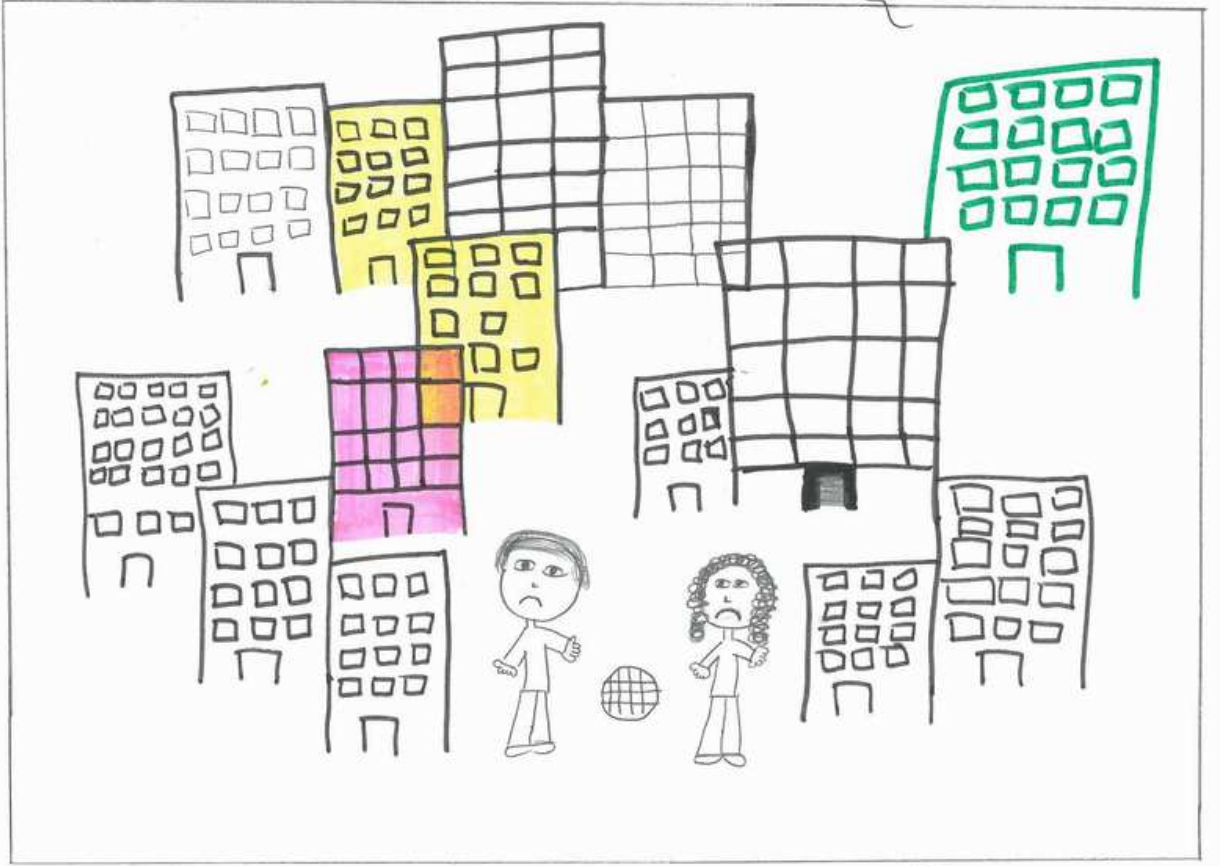
Bazı canlıları barındırır toprak
Canlı yapısıyla doğayı canlandırır
Yeryüzünde bitki çıkarttırır toprak
Bitkilerle kuşatılır çevremiz

Doğamızı hayvanların koruduğu gibi korumalıyız
Hayvanlar yeryüzünün temel unsurlarından biridir
Bitkilere hayvanlar birbirleriyle döngü içindedir
Çevremizi bitkiler nasıl koruyorsa biz de öyle
korumalıyız.

SERKAN ŞAMLI
EMRE ÇANKAYA
ELİF YILMAZ
EREN ORHON

Şehirleşme yüzünden, çocukların oyun alanı ve yeşillik alanları yok oluyor.

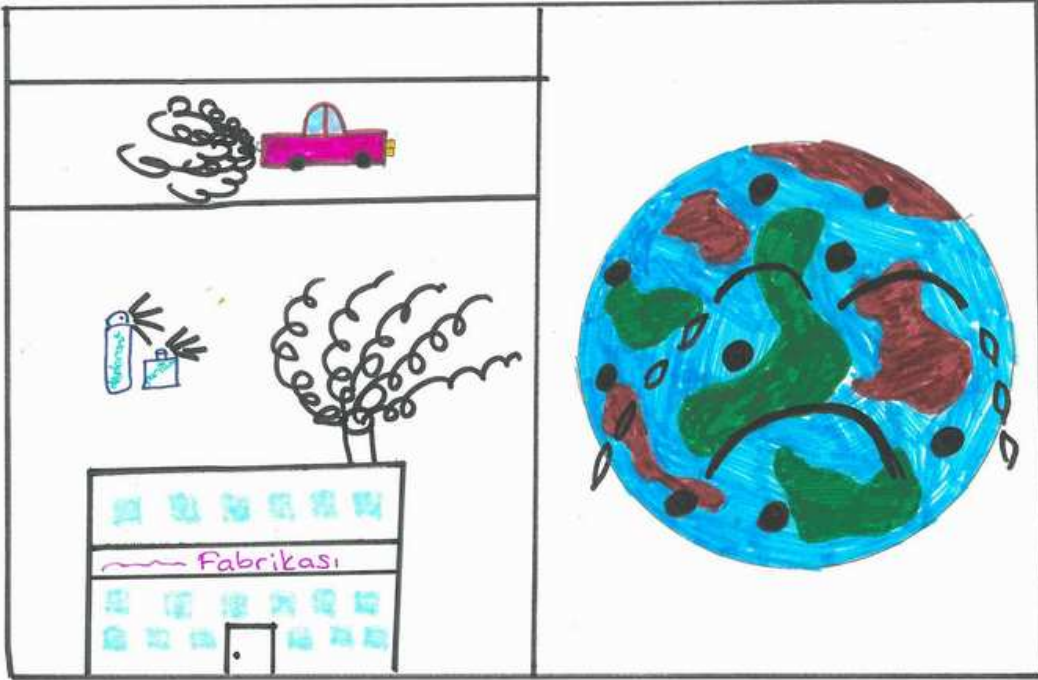
Ecen Melek 7B/319

Ana Düşünce: İnsanlar, bilimsel olarak önlerine gelen her yeri bilimsel olarak kentleştiriyor. Ağaçların üstlerine büyük binolar yapıyor. Bitki olmadan nasıl yaşarız?
-e-y-

Deniz AKAR
7B 659

Parfümler, fabrikalardan çıkan dumanlar ve kullandığımız arabaların egzoz dumanları yaşadığımız dünyamıza zarar verir.

Noz GÜVEN
7/16

Denizin dengesi değiştirilemez.

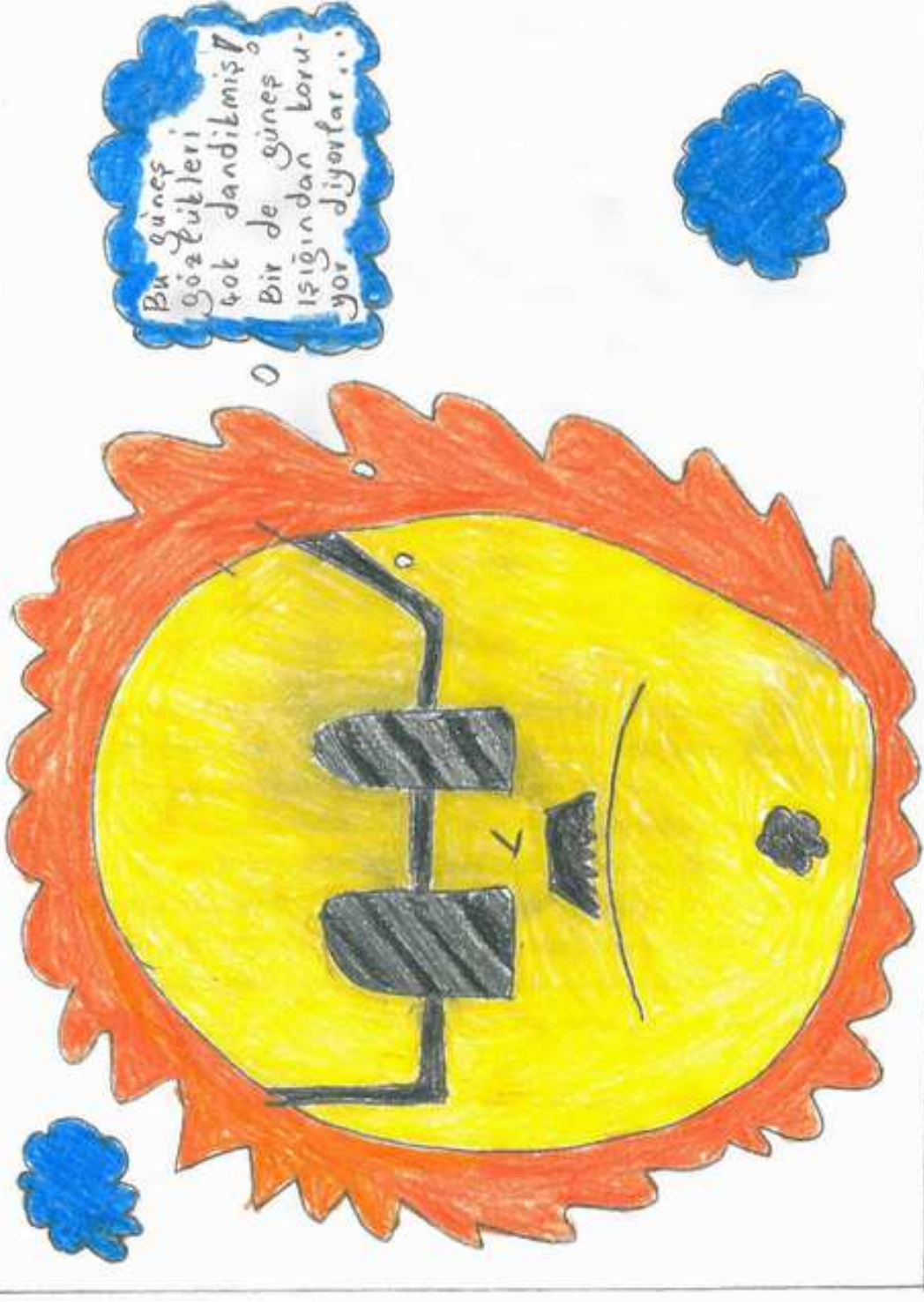
Öykü Noz Önen 7-A

Ana Dürme: His umursamadığımız şeyler, belki de bizim sorumlumuz olabilir.

Sergen 7/16
4/16 Gärten

Ana Düşünce: Bazen sorunların çözümünü kendimizde aramalıyız ⇒

Arda Yazarlar
7C 312

8. SINIF

Yönlendirmeli Öykü Yazma Çalışması

“Yönlendirmeli Öykü Yazma” çalışması 8. sınıf öğrencilerine yaptırılmıştır. Bu çalışmada da esas olan öğrencilerin doğaya, çevreye ve dünyada olup bitenlerin sonuçlarına duyarlı hale gelmelerini sağlamak, sorunlar üzerinde onları düşündürmek, çözüm önerileri bulmaları için yönlendirmektir.

Yukarıdaki amaçlar doğrultusunda iki ders saatinde yapmaları gereken yazma çalışmasının aşamaları şöyle sıralanabilir:

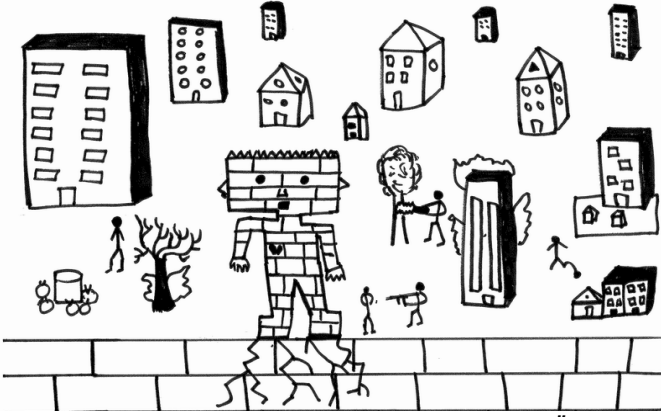
- Bu çalışmayı yapabilmek için öğrencilerin yazı yazacakları türün özelliklerini bilmeleri gerekmektedir. Tür hakkında öğrencilere bilgi verilir, gerekirse bir örnek sınıfta okunur.
- Öğretmen, bir öykü iskeleti kurgular, yönlendirmelerini bu noktadan hareketle belirler.
- Öğrencilere yazacakları öykünün konusu hakkında bilgi verilir. Ardından yönergeler sıralanır. Öğrencilerin bu yönergelerin tamamına uyması, istenen esaslardan biridir.
- Yönergeler yazı olarak verilebileceği gibi, öğretmen tarafından sözlü olarak da uygun noktalarda öğrencilere iletilebilir. Bu çalışmada yönergeler yazılı olarak verilmiştir.
- Öğrenci olayları sıraladığı, okuru olay içinde yaşattığı bir ürün yaratırken, betimleme becerisi de geliştirilmektedir.
- Öğrenciler, eserlerini sınıf içinde okuyarak arkadaşları ile paylaşır, arkadaşlarının eleştirilerini, dikkate alarak dinler.

Türkçe Öğretmeni
Ferah AKBAŞ

RENKLERİ GÖRECEĞİM!

ADA GÖKTEPE 8/C

Karikatür: Canbora GÜLBAHAR

Her yer bembeyazdı. Gözümü açmaya çalışıyor; ama rüzgârdan, soğuktan ve üzerimdeki ağırlıktan açamıyordum. Çabaladım, çabaladım ve en sonunda kar olduğunu anladığım ağırlıktan sıyrıldım. Etrafa bir baktım ki kuşlar sessizlikleri ile bütünleşmiş, ormanlar dans etmeyi bırakmıştı. Soğuktan olduğunu düşündüm ve ayağa kalkmaya çalıştım; ama olmadı. Ayaklarımı aradım, bulamadım. Anladım ki çöpe atmaktan bıkmadığım kâğıtlardan biri olmuşum. Bir reklam dergisi gibi sayfalarını yırtılıp uçuşup duruyordu.

Yırtılan sayfalar, kirli denize belki de aç denizlere yem olmaya gidiyordu. O sırada beyazlığın içinde siyah montu ve sarı atkısı ile bir kız çocuğu gördüm. Etrafta ne annesi vardı, ne de babası. Küçük adımlarının karda bıraktığı izi arkasında bırakarak ağaç dallarına doğru yürüyordu. İstedığı yere vardığını nereden mi anladım? Durdu, kardan üşümüş küçük parmakları üzerine kalktı ve dalda yalnız duran yavru kuşu alıp montunun içine soktu. Etrafına baktı ve beni gördü. Uçuşan yapraklarımla boğuşurken beni eline aldığı hissettim. Yaprakları teker teker kuşa sardı. İçimden teşekkür etmek geldi; ama konuşamıyordum. Aslında konuşuyorduk; ama birbirimizi duymuyor ve bilmiyorduk. İkimiz de korkuyorduk. “Bu dünya nasıl bu hale geldi?” sorusuna cevap arıyorduk. İşte o an anladım ki ormanlar soğuktan değil, dalları olmadığı için dans etmeyi bırakmıştı.

Bir anda kendimi kadın ve erkeklerin arasında buldum. Hepsini kızgın, üzgün ve siyah; çünkü dünyaya renk veren doğa yok olmuştu. Ne ormanın yeşilliği ne çölün kum rengi ne de kuşların, balıkların üzerindeki birbiri ile aynı olmayan renkler kalmıştı. Aniden içinde bulunduğum grup bağırıp üzerime gelmeye başladı, yanlarında artık hayvanlar da vardı:

—Deniz yok! Orman yok! Sadece çöpler, kirlilik!

Hiç olmadığım biri gibi, küçücük bir kız gibi, bağırmaya başladım. O kadar korkmuşum ki...

Kaybetmekten korktuğum benliğim şimdi de bir çöl fırtınası içindeydi. Kumlar o kadar sert vuruyordu ki yüzüme sanki her yanıma çiviler batıyordu. Elimle yüzümü kapamaya aynı anda da etrafı görmeye çalışıyordum; etrafta kum yoktu. Havadan gelen tanecikler vardı.

Kısa bir süredir orda olsam da dudaklarımın çatladığını hissediyordum. Her şey o kadar korkunç ve kurumuştur ki... Boğazımdaki kuruluk gittikçe artıyor ve su ihtiyacım yüzüme gelen kum tanelerinden daha çok acıtıyordu canımı. Oradan gitmek ve bir daha geri gelmemek için her şeyimi verirdim. Gözlerimi kapattım ve kime yalvarıp bağırdığımı bilmeden: “Kurtarın beni, lütfen!” diye bağırdım.

İşte o anda mucizelere inanmayan ben, bir mucize yaşamıştım. Çeşme'deki evimdeydim. Kimse yoktu, tüm Çeşme sanki uyumuştur. Tüm gördüklerimden sonra ormanlar ve denizlerden başka bir şey düşünemiyordum. Bu yüzden eve birkaç metre uzaktaki ormana gidip uzun zamandır alamadığım oksijeni almaya karar verdim.

Yürüdüm, yürüdüm... Tüm gördüklerimden sonra ormanımın da dansını bırakacağından o kadar korkuyordum ki o birkaç metre hayatımda yürüdüğüm en uzun yol oldu. Yürümekten yorulup yere oturunca gördüklerime inanamadım. Ben zaten ormandaymışım; ama orman orada değilmiş. Ormanım dans etmeyi değil, var olmayı bırakmış. Yaz gelince açan çiçekler, dallar hepsi ama hepsi kurumuş. Üzerinde piknik yaptığımız, oyun oynadığımız, dizimizi ilk kanattığımız topraklar çatlamış; bakmaya doymadığım kuşlar, kelebekler ise arkasında sadece iskeletlerini bırakmıştı. O an, tam o anda kendimi pembe bir bulutta oturmaya çalşıp da yere düşen bir kız gibi hissettim.

Pembe bulutlardan, siyah bulutlara inerken testerelerin o korkunç sesini duydum. Başımı çevirdiğimde ormandaki son ağacı kesen adamı gördüm. Nasıl bir heyecan, ya da korkuyla bilmiyorum ama öyle bir bağırdım ki “Dur!” diye, testere sesi artık duyulmuyordu. Adam durdu ve bana baktı. Baktı; ama sanki beni göremedi. Ona yaklaştım; ama hâlâ beni görmeye çalışıyordu. En sonunda anladım ki dünyanın tüm renklerini yok eden, peri masallarındaki kötü adam artık sadece ölümü görebiliyordu. Beni duymayacağını bildiğim adama o kadar kızgındım ki düşünemiyordum. Ve ölüm konuştu:

—Ölümü çok seven insanlar, başka hiçbir şey göremez. Ağaçları keserken, hayvanları öldürürken, sadece siyah-beyaz görürler. Doğadaki tüm renkleri göremez, onların verdiği hazzı alamazlar. Zaten bu yüzden tek yaptıkları “öldürmektir”.

Yastığımdaki ıslaklık yüzünden uyandığımda tek yapmak istediğim su içmek ve çöp kutusundaki boş kâğıtları boşaltmaktı. Yatağımdan kalktım, saat beşti. Su sürahimi doldurup su içtim, çöpü dışarı çıkarttım ve yemin ettim:

—Renkleri göreceğim! Bir kuşun kanadını sevdiği kadar, aslanın yelesini savururkenki mutluluğu kadar seveceğim renkleri!

KORKULU RÜYA

ASLIHAN ACARCA 8 / A

Çok yorgundum. Sanki yıllardır su içmemiş gibi susamıştım. Daha önce hiç gelmediğim bir yerde, güneşli bir havada, çimlerin arasında yatıyordum. Kalktım. Başım kazan gibiydi. Sanki adım, yaşım gibi şeyler dışında hiçbir şey bilmiyordum. Suyu ihtiyacım vardı. Sağımda bir patika, solumda akıp giden tertemiz bir nehir olduğunu fark ettim. Başımın ağrısına ve yorgunluğuma aldırmadan nehre koştum. Kana kana su içtim. Sonunda kendime gelmişim ve adamakıllı düşünebiliyordum. Kafamı sudan kaldırdım ve yansımama baktım. Normalde on dört yaşında olamama rağmen şu an on sekiz - yirmi yaşında gösteriyordum. Ayakta uyur halim hemen geçti. Direkt etrafa baktım. Çok güzeldi, bir sürü egzotik bitki vardı. Kuşların renkleri bir ressamın tablosundan çıkmış gibiydi ve ancak beş yaşındaki bir çocuğun rüyasından olabilir. Fakat bir yanlışlık vardı. İçimde tüm bu güzelliğin bana karşı olduğuna dair bir his oluştu. Zaten sudaki yansımam tüylerimi diken diken etmişti, bir de bu hava beni iyice gerdi. Hayvanlar bana doğru gelmeye başladı. Tam üzerime gelmiyorlardı; ama yürüyüşleri hafiften benim tarafıma doğruydular. Tüm bitkiler üzerime kapanıyordu. Balıklar, sudan zıplayıp beni izlemeye başlamıştı. Kaçmaya şansım olmadan etrafımı sardılar. Bana en yakın hayvan, bir metre ötemdeydi. Bir kurda benziyordu ve hiç dostça bakmıyordu. Ben asıl hamleyi ondan beklerken aslanımsı bir hayvan üstüme atladı ve kolumda bir acı hissettim. Onu üstümden atmaya çalışırken bir kuş sürüsünün içine girdik. Deli gibi uçuyorlardı, çok hızlılardı ve bir kasırğa gibi görünüyorlardı. Kuşların renkleri gitgide grileşti ve kargalara dönüştüler. Neler olduğunu takip edemiyordum. Kuşlar tek tek düştü ve bende onlarla birlikte kendimi yerde buldum.

Yine aynı yorgunluk hissi ve baş ağrısıyla baş başaydım. Kafamı sağa çevirdim ve kapkara soğuk gözlerle karşılaştım. Ürküp diğer yana döndüm. İçinde olduğum karga sürüsünün ölümlerinin ortasında yatıyordum. Benim mahallemdediydik; ama burası çöplüğe dönmüştü. Asfalt çatlamış, yer yer içine çökmüştü. Tıpkı kargalar gibi ortalıkta bir sürü hayvan vardı. Hemen kalktım ve on metre ötemde evimi gördüm. Tam eve koşacaktım ki zaten orada olduğumu anladım. Hiç hareket etmeden düşündüklerim oluyordu. Neler olduğunu anlayamıyordum; ama evdeydim ve neler olduğu umurumda değildi. Zile basacaktım; fakat ortalıkta zil falan yoktu. Mermer hiç delinmemiş gibi dümdüzdü. Anahtar deliği için de aynısı geçerliydi. Açık bir alana gitmek istedim. Aklıma dedemle gittiğimiz göl geldi. Bir anda kendimi orada buldum. Sanırım artık bu olaylara alışmıştım. Burası da evimden farksızdı. Balıklar ölmüş, suyun üstüne çıkmıştı. Su nerdeyse siyahtı. Biraz yukardaki balık pazarı, büyük bir tsunami tarafından vurulmuş gibi su içindeydi ve parçalanmıştı; ama her şey yerindeydi. Teknemiz dışında her şey... Tekneyse sisli suların ortasında yüzüyordu. İçinde biri vardı; ama hiç normal görünmüyordu. Kamburdu ve dengesini bulamıyor oradan oraya sallanıyordu. Tekneyi yönlendirmekle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece dümdüz ileri bakıyordu. Bu hali beni dehşete düşürse de o gördüğüm tek insandı ve neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Daha önce yaptığım gibi olmak istediğim yerde, teknede olduğumu düşündüm. İşe yaramadı. İskelenin ucuna gittim. Adama seslendim. Üçüncü bağırışımında kafasını bana çevirdi. Güneş'i bulutlardan göremiyordum; ama adamın arkasında olduğu için onu sadece bir gölge olarak görüyordum. Doğruldu ve uzun uzun bana baktı. Rahatsız olmuşum, başımı çevirmek istedim; ama vücuduma emir veremiyordum. Durduk yere dengem bozulmaya başladı. Dengemi kuramadım ve çivileme suya çakıldım. Batmaya başladım. Ayaklarımı oynatamıyordum. Sanki ayaklarımı, diğer ucunda ağırlık olan bir iple bağlamışlardı. Bir anda istemsiz ve sert bir biçimde ellerim arkama gitti. Artık onları da oynatamıyordum. Debelenerek dibe çöktüm. Her taraf karardı; ancak bunun sebebi çok derine inmem mi yoksa bayılıyor olmam mıydı bilmiyorum. Yine de ciğerlerim daha fazla zorlanmayı kabul edemedi ve nefes aldım.

Gözümü açtım ve teknede olduğumu anladım. Sırlısklamdım, nefes almakta zorlanıyordum. O adam burunun dibindeydi. Çok yaşlıydı, bilge duruyordu; ama öfkeli olduğu belliydi. Doğruldu ve yemlerin olduğu kutuya yaslandım. Hâlâ gözünü kırpmadan bana bakıyordu. "Sonunda! Beklemekten sıkılmıştım." Ağzını bile oynatmamıştı; ama ben sesini duymuştum. "N'oluyor burada. Anlat hemen. Herkes nerede?" dedim. "Bunu sana sormak gerek." dedi zihnimin içinde. "Ben bir şey yapmadım." dedim. "Bir de utanmadan bir şey yapmadım diyorsun!" Bu sefer bağırmıştı. "Hemen git, görmek istemiyorum seni burada!" dedi. O sırada gök gürledi ve bulutlar tepemizde toplandı. Seslenmek istedim; ama ciğerlerimde o gücü bulamadım. Sadece olanları izliyordum. Bir yıldırım düştü ve gözlerimi kapadım.

Gözlerimi dümdüz tepelerin bulunduğu bir çölde açtım. Bu sefer sakince ortalığa alışmayı bekledim. Nefesimi düzenleyip doğruldum. Buraya yüzyıllardır kimse gelmemiş olmalıydı. Az önce denizin ortasında bir fırtınanın içindeydim; ama şu an yüzyıllardır su değmemiş bir çölde, susuz bir biçimde yatıyordum. Her yanımda kumla dolmuştu ve hâlâ neler olduğunu çözememişim. Çevrede su, canlı, en küçük bir bitki bile yoktu. Yapayalnızdım. İlerde gri, parlak bir şey gördüm. Hemen oraya koştum. Kumları olabildiğince çabuk kazdım. Su bulamasam da belki buradan kaçmanın bir yolunu bulurdum. Fakat elime geçen tek şey bir janttı. Sinirlendim ve kazmaya devam ettim. Elime küçük araba parçalarını başka bir şey geçmiyordu. En sonunda vazgeçtim ve ağlamaya başladım. Son gücümle bağırdım: "Ne yaptığıysam düzeltereğim. Yeter ki çıkarın beni buradan!" Rüzgâr şiddetlendi ve bir kum fırtınası benim tarafıma doğru gelmeye başladı. Artık böyle felaketlerin tam ben kendimden geçerken bittiğini anladığımdan hareket etmedim ve gelmesini bekledim. Kumlar gözüme giriyordu, artık nefes alamamaya başladım. Bilincimi kaybettim ve başka bir kâbusa doğru yol aldım.

Kendimi kocaman bir kâğıt yığınının ortasında yaslanmış bir biçimde buldum. Her taraf devasa yığınlarla doluydu. Çoğu çok az kullanılmış hatta kullanılmamıştı. Gökyüzü griydi. Yerlerde sapsarı çimler vardı ve kökler çıkıyordu. Herhalde burası eskiden bir ormandı. Fakat ortalıkta hiç ağaç yoktu. Tüm köklerin tek bir ağaçtan çıktığını fark ettim. Kocamandı. Yüzyıllardır orada olmalıydı. Tüm bu ölü şeylerin arasında canlı kalmış bir o vardı. Tüm alanı kökleriyle sarmıştı. Ormanı sahiplenmişti ve koruyordu. İçim umutla dolmuştu. Ona doğru koştum. Tam ona ulaşacakken ayağım köklerden birine takıldı ve düştüm. Ayağa kalktım ve koşmaya devam ettim. Sarmışıklar hiç yoktan var olup yolunu kapadı. Beni ayaklarımdan yakalayıp çevirdiler. O zaman ağacı kesmek için gelen adamı gördüm. Oraya gittim. "Onu kesemezsiniz." dedim. "Çekil git bismadan!" dedi. "Onca kâğıdı görmüyor musun? Onları kullan." dedim. "Onları kullanamayız!" "Neden?" "Çünkü insanlar onları diğer çöplerin arasına attı ve bu kâğıtlar onlarla karıştı; artık yapıları bozuldu ve geri dönüştürülemezler." "Fakat bu son ağaç!" "Üff! Çekil önümden!"

Testereyi çalıştırdı ve ağaca doğru yürüdü. Durdurmaya çalıştım, testere son anda kolumu sıyırdı. Adam, beni kenara itti ve ben daha kalkmadan ağacı kesmeye başladı. Çok geç kalmıştım. Yığınlardan birine yaslandım. Ağaç gözlerimin önünde kesiliyordu. İzleyemeyeceğim için yığının öteki tarafına geçtim. Pes etmişim. Buradan kurtulmanın hiçbir yolu yoktu. O sırada bir deprem başladı. Sanki tüm dünya yerinden oynuyordu. Yer çatlıyordu. Deli gibi kaçmaya başladım. Arkama baktığımda ağacın ve adamın yer kabuğundan içeri düştüğünü gördüm. Ağaç düştükçe köklerinin sardığı toprak onunla gidiyor, koşmam zorlaşıyordu. Çatlak bana çok yaklaşmıştı. Yıkılan yığınların sesini duyabiliyordum. Karşımda kocaman bir yığın vardı ve yön değiştirmek için vaktim yoktu. Tam üstünden atlarken ağaç altındaki toprağı çektim ve ben de derinlere düştüm.

Kendimi yatağımda buldum. Ter içindeydim. Yatağımdan başucundaki suyu içtim ve kotumu giyip odamdaki tüm atık kâğıtları topladım. Hepsini geri dönüşüme attım. Bu rüyayı uzun süre atlatamayacaktım.

VAHA ARAMAK

NAZ EKİZOĞLU 8/C

Çok yorucu bir günün ardından, sonunda evine geldiğine inanamıyordu. Patronun sesinden kurtulmuştu ve tek isteği güzel bir uyku çekmekti. Salonu gözlerinden silinirken, yerini harika bir manzara alıyordu.

Manzara odadan kesinlikle daha güzeldi. Hayatında hiç görmediği bir güzellikle karşı karşıyaydı, yıllardır oturduğu o evin sıkıcı salonuyla değil. Karışmış evraklar ve uzun faturalar yerini alabildiğine mavi denize, koltuklar devasa bir ormana, mutfaktan gelen buzdolabı sesi ise yerini kuşların hayat saçan civıltılarına bırakıyordu. Deniz o kadar berraktı ki içindeki rengârenk balıkları görmemek imkânsız gibiydi. Çeşit çeşit renk renk mercanlar ve deniz kabukları bu tabloyu daha da mükemmelleştiriyordu. Sonra birden arkasından, dalga seslerine karışan bir hıçkırık sesi duydu. Arkasına döndü, bu adamı bir yerden tanıyordu; ama çıkaramadı ve sordu:

—Siz kimsiniz? Ve burası da neresi?

—Ben emekli bir müdürüm. Burada yaşıyorum. Burası ise Ege'nin en güzel koylarından birisidir. Ormanı, denizi ve hayvanları ile meşhurdur.

—Böyle bir cennetin meşhur olması normal zaten. Yerleşmek gerekir buralara. Hah! Şuradaki ev mesela! Keşke yerleşebilsem o eve.

—Beğenmenizi anlıyorum; ama yaklaşık 1–2 hafta sonra burada bir sanayi kuruluşunun fabrikasının inşaatı başlayacak. Burada yaşamak istemezsiniz.

—Ahh! Anlıyorum. Siz burada oturamayacaksınız, ondan ağlıyorsunuz. Haklısınız.

—Dahası da var beyefendi. Ben emekliliğimden önce bir şirketin genel müdürü idim. Ve doğaya sadece fabrika kurarak verdiğimiz zararın haddi hesabı yoktu. Buranın da kirlenmesini istemiyorum.

—Boş verin beyefendi. Ne olacak? Evet, burası harika ama böyle binlerce koy va...

Başta ne olduğunu anlamadı; çünkü sözünü bitirmeden tüm koy değişmişti. 10 yaş daha yaşlanmıştı. 40 yaşlarındaydı. Deniz bu sefer yerini kurumuş, çatlamış bir dudak gibi görünen toprağa bıraktı. Orman çöle döndü. Etrafta o berrak sudan, ormandan, rengârenk balıklardan ve kuşlardan eser yoktu. Bunun yerine tek bir ağaç(ilginç bir şekilde kocaman ve yemyeşildi) ve kirliliğin kendisi vardı. Derisi günlerdir sulanmayan bir çiçek gibi solmaya ve kalbi de yavaşlamaya başlamıştı. İstemsiz şekilde ve sürünerek o ağaca gitti. Sanki o ağaca dokununca her şeyin normale döneceğini sandı. Ama yanıldı. Ağaç onu istemiyordu.

Tam o ağaca degecek iken ağaç kayboldu. Peki, su içilecek bir yer var mıydı? Tabi ki de yoktu. Uçsuz bucaksız bir çöldü burası. Ağaç, toprak, su teker teker yok oluyor, o ise kendini aile fertleri ölmüş kadar kötü hissediyordu. Artık onun için hayat o kadar kötüydü ki sanki çürümüş hayvan iskeletlerinin yanına atılmıştı. Kuru ağaçların ve susuzluktan çatlamış toprakların arasında hayat, hayat mıydı? O an kendisini etrafındaki her şey gibi ölü hissediyordu.

Peki, ağaç nereye gitmişti? Bunları yaşarken duyduğu testere sesi sadece fon müziği miydi? Hayır! Olamaz! . O ağacı kesemezler! Nasıl aklına gelenin başına geldiğini sonra sorgulamak için düşünmemeye çalıştı ve biraz önce beliren adamlara ve ağaca doğru yürüdü, sordu:

—Neden kesiyorsunuz ağacı? Başka ağaç mı var etrafta? Bırakın testereyi!

—Sen karışma. Kâğıt yapılacak bundan. Hey! Hadi arkadaşlar, daha hızlı daha hızlı... Hemen bitirelim şu ağacı kesmeyi de devam edelim işe. Haydi, haydi! Daha hızlı, daha hızlı! .

—Atık kâğıtlardan yapsanız. Çevreye daha fazla zarar vermeseniz. . Doğa dostu olsanız. ...

—Sana karışma demedim mi? O çöp dağlarından bir şey olmaz.

Düşündü. Acaba o evin sahibi de beni böyle aciz mi gördü? Ağaçların nefes aldığını nasıl unuturum. Peki ya...

Gözlerini aniden açtı. Çöl ve diğer tüm kirlilikler gözlerinden uzaklaştı. Ama o hala onların etkisindeydi. Kendini susuz ve hala yorgun hissettiği belliydi; ama su yoktu. O adamların kendisinin sadece 1 basamak daha fazla anti-çevreci olduğu çöp kutusundan anlaşılıyordu. Yarısı bile kullanılmamış kâğıtlarla dolmuş bu çöp kutusu, televizyon ve tüm ışıklar açık, musluğun damlattığı bir evle bir bütün olmuştu. Belki de bu normaldi; belki de bir şey yapmadığı, çevre için çaba harcamadığı için bu rüyayı görmüştü. Bir şey yapmadan güzel bir çevre aramak çölde vaha aramak gibiydi. Siz bunu yapmayın. Baştan kâğıtları boşa harcamayın, çevreci olun ve kendinizi vahayı ararken bulmayınız.

ARTIK PEMBE GÖZLÜKLERİNİ ÇIKAR! OKYANUS RENGİN GÜZEL

Kenarında yürüdüğüm denize dönüp baktım; uçsuz bucaksız, alabildiğine mavi. Arada yavaşça ayaklarıma çarpan dalgaların verdiği o hafif ürperti, sanki her seferinde beni daha derin ve huzurlu düşüncelere götürüyordu. Güneşin ışınlarıyla parıltıyan kum tanecikleri ise sanki bana göz kırptıyordu. Solumdaki ormandan kuş sesleri duydum, hayatımda daha önce hiç duymadığım kadar rahatlatıcı bir ezgiydi. Daha sonra burnuma o muhteşem çiçek kokusu geldi ve sanki etrafımı sarıp beni içine aldı. Büyülenmişim. Hatta gerçek olduğundan bile emin değildim. Artık düşünmeden yürüyor, ayaklarım beni nereye götürürse oraya gidiyordum.

Orman, inanılmaz bir uyum içindeydi. Yaprakların arasından süzülen ışık demetlerinin aydınlatığı küçük çiçekler, etrafımdaki rengârenk kelebekler ister istemez gülümsetiyordu beni. Ağaçların arasında özgürce gezinmenin bu kadar keyifli olabileceği kimin aklına gelirdi ki?

Tam da buradaki özgürlüğümü düşünürken, bir ağaca sırtını yaslamış birini fark ettim. Başını ellerinin arasına almış, derin düşüncelerin arasında kaybolmuş gibiydi. Daha sonra aramızda geçen konuşma şöyleydi:

—Merhaba!

—Merhaba...

—Çok üzgün görünüyorsun, bu kadar mükemmel bir ormanın içinde buna sebep olacak ne olabilir ki?

—Sen de demek onlardansın...

—“Onlar” kim?

—Etrafına, sonuçlarını düşünmeden zarar verip pembe gözlük takanlar.

—Hayır, öyle bir şey yok. Ben gayet çevreye duyarlı davranıyorum.

—Eğer öyle olsaydı şu an etrafını bu şekilde görüyor olmazdın.

—Ne şekilde?

—...

Adamın en son söylediğini duymadım; çünkü birden kendimi suyu çekilmiş denizin ortasında buldum. Bu sırada da ayaklarımda ve ellerimde daha büyük olduğunu fark ettim. Kollarım ve bacaklarım daha uzundu. İşte o zaman, artık yetişkin olduğumun ayırımına vardım. O muhteşem deniz ve kumsalın yerini bir çöl almıştı. Beni büyüleyen o koku birden yok olup gitmiş, huzur veren kuşların sesleri, acı çiğliklere dönüşmüştü. Başımı kaldırdığımda uçan birkaç kuş gördüm. Hepsisi de bana “Bunlar senin suçun!” dermiş gibi bakıyordu.

Koşmaya başladım, nefesimin yettiği yere, bacaklarımda beni taşıyabildiği yere kadar... İçimdeki, o biraz önceki huzur verici denizi bulma umudu da bu sırada yerini çaresizliğe bıraktı. Susamışım, hem de çok susamışım. Bir bağımlı nasıl madde krizine giriyorsa, ben de öyleydim. Çatlayan dudaklarımı nemlendirme çabalarımın boşa olduğunu anlamam pek uzun sürmedi. Kendimi o kocaman çölün ortasında kapana kısılmış fare gibi hissettim. Attığım her adım, o acı gerçeği bir kez daha bana hatırlatmak istercesine çatlak toprakta çatırtı seslerine neden oluyordu; kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemişim...

Birden aklıma az önce bulunduğum ormana gitmek geldi. Belki de orada su bulabilirdim. Yorgunluğuma rağmen, bedenimde kalmış son enerjiyi de ormana gitmek için kullandım. Güçlülük de olsa bir süre sonra ormana vardım; ama varmamış olmayı dilerdim...

Bana şarkı söyleyen kuşların, ağaçların arkasından bana göz kırpan geyiklerin iskeletleriyle karşı karşıya buldum kendimi. Etrafımda, o devasa ağaçlardan geriye kalmış kuru dallar ve küçük kütük parçaları vardı. Nefes almakta zorlanıyordum. Yine içimde küçük bir umutla, daha önce konuştuğum adamı bulmak için kendimi zorlayarak yürümeye başladım.

Bir süre sonra konuştuğum adam yerine çevreyi bu hale getiren, hukukça “katil” olarak tanımlanmasa da aslında bu sıfatı hak eden insanları gördüm. Bu insanların suçu ne miydi? Ağaçları katletmek! Sırf para uğruna, o an nefes almalarını sağlayan, ormanda son kalan ağacı kesiyorlardı. O anki yorgunluğuma rağmen, beni saran öfke bana inanılmaz bir güç verdi. Sanki o an ayaklarım yerden kesilmişti. Hızla onların yanına gittim ve şunu sordum:

—Siz ne yaptığının farkında mısınız?

—Ağaç kesiyoruz kör müsün, diye cevap verdi birisi ve elinde hırlayan testereyi ağaca doğru yöneltti. Ağacın yaprakları sanki bir an bana yalvarırcasına sallandı ve kulakları sağır edici bir rüzgâr çıktı.

Ve beni uyandıran da bu oldu. Meğer pencereden gelen soğuk esintiymiş o rüzgâr. Çok susadığımı fark ettim ve başucumdaki sürahiye elimi attım. Boştu. Sanki bana verilen, rüyama gönderme yapan bir işaretti. Çalışma masamın yanındaki çöp kutusuna baktım. Belki de orada duran, üzerinde iki sözcükten başka bir şey yazmayan, boşa harcanmış kâğıtlar ileride yaşamak zorunda kalacağım o kurak, kirliliklerle dolu dünyanın habercileriydi, “Artık pembe gözlüklerini çıkar!” diye bağıryorlardı âdeta.

ÖĞRETİCİ RÜYA

BÜLVİN ŞENOLSUN 8/B

Yorucu bir gün geçirmişti. Sınavları yüzünden çok yorulduğu için eve geldiği gibi kafasını yastığına dayamasıyla uykuya daldı. Hareketlerine bakılırsa sanırım onu çok üzecek bir rüya görüyordu. Rüyasında;

Hayatında en çok gitmek istediği yere gitmişti. Orada her şey şehir yaşamından uzak ve yeşildi. Kuşlar, masmavi gökyüzünden süzülürken rengârenk tüylerini kabarta kabarta geçiyorlardı. Deniz onun sevdiği gibi sığ ve taş bile yoktu. Sanki çarşaf gibiydi. Denizin bu sakinliğini bozan bazı balıklar vardı. Zıplayarak, aynı yunus gibi, gidiyorlardı. Tam da ayağını suya sokacakken karşıda bir kadın görüldü, ona sesleniyordu. Ona; "Buraya gel, seni bir yere götüreceğim." dedi. Küçük kız; "N'oldu? Daha yeni geldim, bırak ta keyfini çıkarayım." dedi. Kadın; "Eğer şimdi gelmezsen bir daha asla bu güzellikleri bir arada göremeyeceksin." dedi. Kız koşarak yanına gitti ve "Siz kimsiniz?" diye sordu. Yaşlı kadın; "Ben senin gelecekteki halinim yavrucuğum." dedi. Kız çok şaşırılmıştı; "Peki neden ben, neden benim rüyamdayız?" gibi sorular sordu. Kadın bu soruyu cevaplayamadan yok oldu.

Küçük kız kendisini bomboş bir yerde buldu aniden. Nereye geldiğini bilmeden boşluğa doğru ilerlerken yerde ölü bir kuş gördü. Sonra ileriden parıldayan bir şey kızın ilgisini çekti. Ne olduğunu bilmeden onu eline aldı. Eline aldığı şey kırılmış bir aynaydı. Kendisine baktığında kendinin yaşlanmış halini gördü ve bir çığlık attı; ancak bomboş bir yerde olduğu için sesi yankılandı. Sonra sakin olmaya çalışarak hayalinde gördüğü kadının aslında kendisi olduğunu fark etti. Kadın ona doğruyu söylemişti.

Derken kendini çölün ortasında buldu. Çok susamıştı. Dudakları çatlamıştı ve aynı dudakları gibi yerlerde çatlak çatlaktı. Susuzluktan bir dakika bile dayanamayan birisi nasıl olur da ömrü boyunca susuz yaşaya bilirdi. Yerlerde kurumuş pal parçaları, kuraklıktan dolayı kuru üzüm benzeyen küçük küçük şeyler vardı. Acaba onlar neydi? Hava karamaya başlamıştı ve hava da aynı belgesellerde izlediği gibi gece oldu mu buz gibi olmuştu. Susuzluğu o kadar artmıştı ki bir yerde çamur birikintisi gördükten sonra onun karşısında dikilip bekledi. Ya onu içecekti ya da susuzluktan ölecekti. O, karar verdi ve çamuru içti. Tadı çok kötüydü; ancak açlıktan ve susuzluktan dolayı yaşamak için her şeyi yapardı. Biraz daha ilerledikten sonra anımsadığı bir yer ilgisini çekti, orası her ne kadar terk edilmiş bile olsa eviydi. Evini görünce aklına yakındaki orman çiftliği geldi. Eskiden oraya çeşit çeşit ağaç dikerdi ailesiyle; ancak büyüyüp sorumlulukları artınca unutmuştu orayı. Biraz daha yürüdüktan sonra varmıştı çiftliğe. Kapısına gelince daha önce buraya geldiğinde ailesiyle geçirdiği güzel zamanlar gözünün önünden hızlıca akıp gitti. Şimdi yalnızdı. İçeri girdiğinde etrafı hafifçe süzdü; ancak artık orada sadece bir ağaç ayaktaydı.

Tam yanına koşuyorken ağacın önünde bir adam gördü. Ağacı kesmeye başlamıştı. Her adım atışında adam daha hızlı kesiyordu ağacı. Kız sonunda durdu ve: "Dur! Lütfen onu da yok etme!" dedi. "Neden?" diye sordu ağacı kesen adam. Kız: "Görmüyor musunuz, etrafımızda ağaç diye bir şey kalmadı. Eğer siz bu son ağacı da keserseniz yapığınız şey doğru olur mu?"

Ağacı kesen adam: "Bakın hanımefendi, bu işi para kazanmak için yapıyorum. Biliyorsunuz ki bu işi yapmam için beni çalıştıran insanlar var." Kız: "İnsanlar mı var? Affederseniz ama ben yakın çevremizde insana dair hiç bir şey görmedim. Acaba neredeler?" Adam: "İnsanların hepsi kurtarılmış bir bölgede yaşıyorlar. Ben oradaki insanların kâğıt kullanmaları için bu bölgedeki ağaçları ve o bölgenin dışındaki bütün ağaçları kesiyorum." Kız: "Lütfen, burası eskiden ağaçların olduğu neşeli ve hareketli bir yerdi. İnsanlar bu doğal güzelliklerden yararlanmak için burada piknik yapmaya gelirdi. Hatta her hafta sonu." Adam: "Bakın, ben tek değilim benim gibi bu işi yapan çok insan var." Kız: "Size yalvarıyorum. Şimdi de eskisi gibi olabilir, biliyorum biraz geç ama beni dinleyin." Adam: "Peki! Bir daha yapmayız. Ancak çok yorgun ve halsiz görünüyorsunuz bizimle gelin!" Kız: "Beni anlayışla karşıladığınız için çok teşekkürler."

Arabaya bindiler. Yola koyuldular. Yolda giderken kız etrafta kâğıtlar ve atık kâğıtlardan oluşan çöp dağları gördü. Bu kâğıtlar kıza: "Bizi geri dönüştürmediler, ağaçları boş yere kestiler. Hepimizi kullanıp kullanıp ayrıştırmadan diğer çöpleriyle birlikte attılar." Dediler. Kız bunlara inanamadı.

Kız nereye gittiğini göremeden çığlık atıp uyandı. Gözlerini açtığında yanında oturan annesine sarılıp ağladı. Annesi ne gördüğünü merak etti. Kız olanları teker teker anlattı. Annesi şefkatle kızına sarıldıktan sonra odasından ayrıldı. Kız etrafına baktı. Başucunda bulunan sürahinin içinde tek bir su damlası bile yoktu. Ardından masanın altında bulunan çöp sepetinin içinde geçen gece çalışmak için harcadığı bir sürü kullanılmış kâğıt olduğunu gördü. İşte o an gözleri doldu ve: "ben de bu karanlık geleceği etkileyen bir sürü şey yapmışım." Kız pişman halde annesine gitti ve annesine: "Anne bugün okul yok, haydi eskiden gittiğimiz orman çiftliğime gidelim, sonra geri dönüşüm fabrikasına gidip dün gece ve daha önceden kullandığı atık kâğıtları bırakalım." Dedi. Annesi onunla gurur duydu. Kız önünde duran kâğıt demetlerine bakıp gülümsedi ve ceketini üzerine geçirdikten sonra odasından çıktı.

ORMANDAKİ HAYKIRIŞ

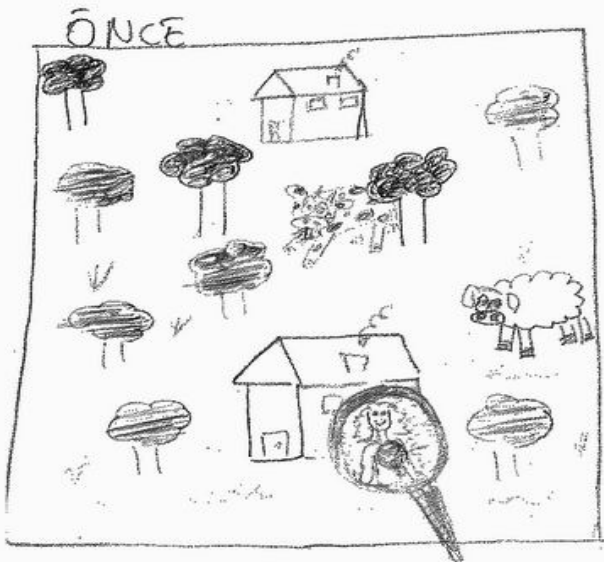
SELİS ALAÇEŞME 8 / C

Hava soğuktu. Elektrikler kesikti. Annemin getirdiği sıcak sütü içerken mum ışığında ödevlerimi yapmaya çalışıyordum. Ödevlerimi bitirdikten sonra uyumaya karar verdim. Titreyerek yatağıma yürüdüm. Huzur içinde uykuya daldım.

Düş görüyordum. Sessiz, sadece narin kuş seslerinin bulunduğu bir ortamdaydım. Rengârenk çiçekler, masmavi deniz ve içinde coşkuyla yüzen balıklar, parlayan güneş. . . Bu güzellikler bana huzur vermişti. Kendimi çok iyi hissediyordum. Ormanın orta-sında mutlulukla koşuyor kendime hâkim olamıyordum. Koşarken birine rastladım. Benim neden bu kadar mutlu olduğumu sordu. Ben de etrafımızdaki güzelliklerin bana huzur verdiğini söyledim. Başımı eliyle kavradı ve etrafa baktırttı. Bir anda bütün güzellikler yok oldu.

Çiçekler solmuştu, kuş seslerini duyamıyordum. Hava karardı. Deniz sanki bir an-da kirlentildi; rengi kahverengiydi. Şaşkın bir ifade ile doğasever adama baktım. Adam yü-rüyerek uzaklaştı. Daha sonra bir ağacın yanına yaklaştım. Bunların nasıl bir anda değiş-tiğini sordum. Bana:"İnsanlar doğayı kirlentiyor. Kâğıt yapmak için bizleri yani size ha-yat veren ağaçları kesiyorsunuz. Çöpler atıyor, şu güzel denize artıklarınızı döküyorsunuz. Ya kuşlar? Onlar zehirli gazlarının yüzünden ölüyor!"dedi.

O an kendimi çok kötü hisset-tim, ağlayabilirdim. Kendimi topladım ve yürümeye devam ettim. Karşıma sonsuzmuş gibi gelen bir çöl çıktı. Yürümeye devam ettim. Yürüdükçe susamaya başlamıştım; fakar bir çöldeydim, nereden su bulabilirdim? Bitkin bir halde su aramaya koyuldum. Aklıma ormandan su bulabileceğim fikri geldi. Ormana doğru yürümeye başladım.

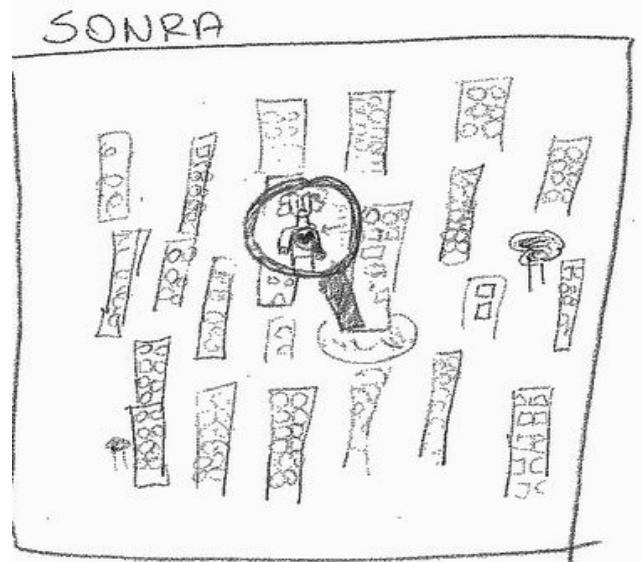

Aynı güzellikleri görmeyi umuyordum; fakat ormana vardığımda umduğum görüntüyle karşılaşmadım. Hiç ağaç yoktu. Her yer kapkaranlıktı. Ağacın söyledikleri aklıma gelince duygularıma hâkim olamıyordum. Ağlamaya başladım. Bir süre sonra bunun çözüm olmayacağına karar verdim. Yürümeye devam ettim. Korkak adımlarla yerdeki bir cisme doğru yaklaştım. Bunlar hayvan iskeletleriydi. Kokarak koştum. Çatlamış toprakların üzerine düşmekten korku-yordum. Bir an hayretle durdum. Çevredeki son ağacı kesiyorlardı. Çok sinirlenmiştim.

Bir süre sonra kesilen ağacın benim konuştuğum ağaç olduğunun farkına vardım. Onlara hızla yaklaştım. Oduncu adama ne yaptıklarını sorduğumda kâğıt üretmek için kestiklerini söyledi. Yapmamaları için yalvarsam da yaptıkları işten vazgeçmediler. Ağaca ne kadar üzgün olduğumu anlattım. Ağaç bana üzgün bir sesle bizden sonraki ağaçların kesilmesine izin vermememiz gerektiğini söyledi. O an olduğum yerden kığırdamadım. İnsanların ve benim yaptığım yanlışları düşündüm. O biriktirdiğimiz atık kâğıtlardan oluşan çöp dağlarını. . . Bunları yapmamamız gerektiğini tam anlamıyla anlamıştım.

O arada uyandım. Susuzluktan dudaklarım kurumuştum. Başucumda her zaman bulduğum sürahi ve bardağa yöneldim; fakat sürahim boştu. Uykulu halimle ter-liklerimi ve sabahlığımı giyip mutfağa yöneldim. Giderken gözüme odamdaki çöp kutum takıldı. İçinde az kullanılmış kâğıtlar da vardı. Hatta sadece buruştuğu için attığım boş kâğıtlar da. . . Bu hareketlerin yanlış olduğunu ve aslında bunu yapmamamız gerektiğini anladım ve duraksadım. O an kendimi huzursuz hissettim. Arkadaşlarımı da bu konuda uyarmalıydım. Bilinçsiz insanlar gibi kâğıtları boşa harcamamalıydık.

Ağaçları, hayat kaynağımızı, kesmemeliydik. Kâğıtları boşa harcamamalı ve geri dönüşüm yapmalıydık. Bu konuda bir kampanya başlatmaya karar verdim. Ağaçların yok olmasına izin vermeyecektim.

Karikatür: Nasira BUKHARİ

GERİ DÖNÜŞÜM ŞART

SENEM BAYAR 8/A

Kitabımın sayfalarını çevirmeye bile gücüm kalmamıştı. Saatlerdir kitap okuyordum, saat gecenin dördü olmuştu. Artık daha fazla dayanamıyordum. Kitabı bıraktım ve kendiliğinden kapandı gözlerim.

Rüyamda tanıdık bir yerdeydim: yazlığımızda. Ormana doğru yürürken dalgaların zayıflaşan seslerini duyuyordum. Hava, akşamüstü olmasına rağmen sıcaktı; aylardan temmuz olmalıydı. Bir teknenin motorunun sesini duydum, denizin en tenha saatleriydi bunlar; büyük olasılıkla balığa açılıyordu teknenin sahibi. Temmuz ayı denizde en çok balık olan aydı. Gri li beyazlı taştan yolun sonuna gelmiştim. Karşımda adeta kabarık saçları andıran karmakarışık bir orman duruyordu. Bu karışıklığı seviyordum, az macera yaşamamıştım orada. Batmak üzere olan kıpkırmızı güneşin ışıkları tenimi ısıtıyordu. Müzik çalarımın kulaklığını çıkardım. Şarkı söyleyen kuşları dinlemek daha güzeldi.

Artık ormanın içine girmiştim. Arkadaşarımla her zaman gelip vakit geçirdiğimiz alana doğru yöneldim. Hiç değişmemişti; yerde uzanan uzunca kütük, kesilmiş ağaçların oturmak için kullandığımız gövdeleri ve içi yosun tutmuş küçük dere yerli yerinde duruyordu. Ağaçların dallarından sarkan yeşilli kırmızılı dallar, aradan sızan güneş ışığıyla çok hoş bir görüntü oluşturuyordu. Biraz daha yürüdüm. Orada bir şey vardı, hıçkırık gibi bir ses çıkarıyordu; biraz daha yaklaştım. Bir insandı o, küçük bir kız çocuğu. Yüzünü bana döndü, ağlamaktan kızarmış yemyeşil gözleri vardı; çok şey bilen, endişeli.

—Ne oldu, yolunu mu kaybettin, diye sordum.

—Korkuyorum, dedi.

—Neyden, dedim.

—Bu doğayı kaybetmekten. İl/ride hiçbir şey aynı olmayacak, dedi ve tekrar ağlamaya başladı.

Ona anlam veremiyordum. Birden etrafım karardı, hiçbir şey göremiyordum. Paniklemişim. Tekrar görebildiğimde ise artık ormanda değildim. Kız da yoktu. Gri li beyazlı taşlı bir yolun sonundaydım. Yürümeye devam ettim. Yolda çok eskimiş bir araba vardı. Yanından geçerken bir şey dikkatimi çekti.

Arabanın tozlanmış camında gördüğüm yansıma ben değildim. Yakından baktım, evet ben değildim; ama bana çok benzeyen otuzlarında bir kadındı. Balık kokusu alıyordum, yakınlarda deniz olmalıydı. Bir kuş isyan edercesine öterek başımın üstünden geçti. Her şey çok garipti. Düşündüm, düşündüm ve her şeyi birden anladım.

Burası bizim yazlığımızdı, gri taşlı yol da ormana giden yol. Ve o bana benzeyen kadın da bendim. Yani şu an gelecekteydim. Aklımda birçok soru dolaşıyordu. Nasıl bir anda 16 yıl ilerleyebilmişim? Koskoca orman neredeydi? O hayvanlar neredeydi? Burası artık bir çöl olmuştu.

Her tarafta atık kâğıtlar ve metal parçaları vardı. Kirililik ormanı ele geçirmişti ve yok etmişti. Boğazım kurumuş, dudaklarım çatlamıştı. Buralarda bir dere olmalıydı. Dereyi aramaya başladım; ama yoktu. Aynı küçük kızın söylediği gibi hiçbir şey eskisi gibi değildi. Yıkılmışım, bu nasıl olmuştu? Bu güzel ormana ne olmuştu? Dizlerim titremeye başladı, yere çöktüm. Toprak hafif ıslaktı. Dikkatli bakınca o an derenin tam üstünde durduğumu fark ettim. Artık hiç su kalmamıştı.

Kurumuş ve çatlamış toprak bir puzzle gibi parça parçaydı. Ayağa kalktım, yürümeye devam ettim. Birden bir ses duydum. Galiba bir testerenin sesiydi. Evet, ormanda kalan son ağacı kesiyorlardı! Var gücümle bağırdım: “Durun!” diye. Sesim boşlukta yankılandı. Ama işe yaramıştı. Testerenin sesi kesildi. Hemen ağacı kesecek olan adamın yanına koştum.

“Bunu neden yaptınız?” diye sordum bitkin bir sesle. Adam: “Ne yapabiliriz ki? Kâğıda ihtiyacımız var.” Dedi ve benim gözümde katil olan o testereyi tekrar çalıştırdı. Aniden etrafımda kâğıt yığınları ve hayvan iskeletleri oluştu. İnsanlık bunu nasıl başarmıştı?

Birden uyandım. Neyse ki sadece bir rüyaydı. Ben hala 14 yaşındaydım. Ama ya ileride gerçekten böyle olursa? Başucumdaki sürahim boştu ve ben çok susamıştım. Kalkıp çöp kutuma baktım. Kâğıtlarla doluydu. Geri dönüşüm şarttı, dünyayı böyle mahvetmeye hakkımız yoktu.

GELECEĞİN RÜYASI

BÜLVİN ŞENOLSUN 8 / B

"Ah hayır hayır!". Kapı açıldı ve annem telaşla içeri girdi. "Bebeğim, n'oldu sana? Neden bu kadar terlisin?" Gerçekten de öyleydim. Yüzüm kıpkırmızı, dudaklarım kupkuru ve alnım terden parlıyordu. Üzerine vuran yağmur damlalarıyla rüyama ritim veren camdan yansımamı görebiliyordum. Annem ise hala telaşlıydı ve eliyle alnımdaki terleri almaya çalışıyordu. Telaşını dindirmek için ona rüyamı anlatmak istedim; ancak dudaklarımın kuruluğu ağzımı açmama izin vermiyordu. Sürahiye uzandım. Boştu. Çalışma masamın yanındaki çöp kutusuna takıldı gözüm. İçerisinde rengârenk broşürler, çeşit çeşit fotokopiler, kapağı hiç açılmamış reklam dergileri duruyordu. Utandım. Cahilliğimin ve müsrifliğimin utancından kaçmak için gözlerimi yansımama çevirdim. Yansımamı dikkatlice incelediğimde evimizin yanındaki ihtişamlı ağaca kaydı gözlerim. Rüyamı hatırladım.

"Hadi artık Ufuk, anlat ne gördün rüyada?"

"Ormandaydım, kuşlar ağaçların üzerinde koro oluşturmuş, hep birlikte şakıyorlardı. Çiçeklerin kalır yanı olur mu? Hepsi kafalarını uzatmışlar kuşlara yetişebilmek için. Hepsinin gövdesi dimdik, renkleri şenlik. Üzerimde kısa kollu kırmızı bir bluz var. Hafif kiskanıyorum çiçeklerin kırmızısını. Hafif bir esinti var, toprak kokusunu getiriyor burnuma. İçime çekiyorum geriniyorum. O sırada yerde bir ayak izi görüyorum. Nedenini bilmem ama takip ediyorum. Birkaç dakikaya kalmaz bitiyor ayak izleri. Ve işte karşımda... Olağan üstü maviliğiyle, mis gibi kokusuyla akıp gidiyor karşımda. Bazı kısımları turkuaz bazı kısımları koyu mavi. Derinliğinden olsa gerek. Yaklaştım denize, onun içi ayrı bir dünya rengârenk balıklar, şekil şekil taşlar... İnsanın akli gidiyor. Ama bir saniye, sular giderek azalıyor mu sanki. Balıklar daha dipdibe artık. Aman Tanrım biri kayanın üzerinde can çekişiyor! Kırmızı bluzum sıkmaya başlıyor sanki. Kollarım uzuyor, ben büyüyorum. Kalan ufak su birikintisinde kendimi görüyorum. Yetişkin olmuşum. O sırada tüm ağaçlar yeşilini bırakmış bir şekilde eğiliyorlar, başları yere deşiyor neredeyse. Bu sayede hızla batan güneşi görüyorum ormanın arkasından. Bir gölge düşüyor önüme, bu ben miyim? Hayır, bir adam bu. Giderek yaklaşıyor duyabiliyorum. Nefesini omzumda hissediyorum. Korkarak dönüyorum arkama. Yaşlı aksakallı bir amca...

"Çocuğum ne işin var senin burada?"

"Bilemiyorum, gelişimi hatırlamıyorum. Neler oluyor bu ormanda?"

"Bilmiyorum küçüğüm. Sanırım cezamız yaklaşıyor; ancak gitmeliyiz buradan, ağaçlar kısalıyor giderek."

Amcayla koşarak çıktık ormandan, yanda bir çöl var. Etrafta hiçbir şey yok! Yalnızım, amca da gitmiş, o da yok. Susuzluğu hissediyorum dudaklarımda. Bir elimle ona dokunuyorum; ancak diğer elimde hissediyor kuraklığı. Ama onun hissettiği kuraklık topraktan geliyor. Su bulmalıyım su!

O sırada cama vuran bir damla sesi duyuyorum. Ona uzanmaya çalışıyorum, uyanmaya çalışıyorum, olmuyor. Sonunda aklıma giderek azalan deniz geliyor. Oraya koşuyorum. İlk ormandan geçmem gerektiğini biliyorum; ancak yok, gitmiş tüm o ihtişamlı büyük ağaçlar. Koşuyorum. Burnuma gelen toprak kokusu deşmiş ekşimiş. Koşuyorum. Kulağımda cınlayan ses kuş korusu. Yine! Mutlu oluyorum; ancak sesler deşiyor, içime huzur dolduran o yumuşak ses çığığa dönüşüyor. Sonra yok oluyor. Seviniyorum aslında sona ermesine. Koşuyorum, bluzum kiskandığı o rengârenk çiçekler solmuş, dimdik gövdeleri büzüşmüş. Artık onlar benim kırmızımı kiskanıyorlar. Koşuyorum, yerde kurumuş hayvan iskeletleri... Toprak çatladığından koşman zorlaşıyor. Duruyorum. Durmamın tek sebebi yorgunluğum değil. Bir ağaç görüyorum. Son kuvvetimi ağaca koşmaya harcıyorum; ancak ağaç gitgide yamuluyor, eğiliyor. Arkasında elinde balta tutan bir adam görüyorum. Adımlarım ileri aklım geri gitmemi söylüyor. Adamdan korktuğum için geri çekiliyorum; ancak astımımdan kaynaklanan nefes sesi beni ele veriyor.

"Hey sen! Oradaki, gelsene yanıma yardıma ihtiyacım var." Nedenini bilmeyerek yanına gidiyorum.

"Bu havada ağaç kesmek de zorlaştı. Kollarım ağrıyor. Bir kesik de sen ativer." Baltayı alıyorum elime, ağaca dokundurduğum an yok oluyor ağaç. Yere tonlarca para dökülüyor. Soruyorum adama neler olduğunu. Kâğıt yapacaklarmış ağaçtan. Kuvvetli bir rüzgâr geliyor.

Paraları ve oduncuyu alıp götürüyor. Cama vuran bir yağmur damlası daha duyuyorum. Ulaşmak istiyorum ona. Uzaniyorum sıkıyorum kendimi. Ve sonunda ulaşıyorum. İşte o sırada sen geldin anne."

Annem etkilenmiş belli. Onun da dudakları kurumuş. Hikâyeyi anlattığım için biraz rahatlıyorum. Bir daha bakıyorum çöp kutuma. Ne kadar ağaç kesilmiştir onun için kim bilir?

Ve bir damla daha vuruyor cama. Cahilliğimi vurguluyor sanki sesi. Ama artık biliyorum ağacın önemini ve yapmam gerekeni...

KÂĞIT KÂBUSU

BERFİN ŞAFAK ŞAHBAL 8/C

Günlerden pazartesiydi. Ezgi okuldan yeni gelmişti. Çok yorgundu ve hemen uyumak istiyordu; fakat çok ödevi olduğundan uyuması imkânsızdı. Annesi onunla konuşup onu ikna etmeyi başardı ve Ezgi hemen uykuya daldı. Birkaç dakika sonra bir rüya görmeye başladı. Aniden karşısına tüyleri kar beyazı kadar beyaz olan bir tavşan çıktı. Sanki bu tavşan ona 'Beni takip et.' diyordu. Ezgi de onu çok tatlı bulduğu için takip etmeye başladı. Ama aniden tavşan kayboldu. Ezgi arkasını dönüp tavşana seslendi.

'Tavşaaan! Tavşaaan! Neredesin?'

'Buradayım Ezgi! Beni takip et!' dedi tavşan.

Fakat tavşan ortalıkta yoktu. Ezgi tavşanı iyi göremediğini düşünüp gözlerini ovuşturdu. Gözlerini açtığı anda bir adadaydı. Balıklar kaçarcasına yüzüyordu. Kuşlar çoktan gitmişti; fakat tek bir serçe kalmıştı. Serçenin arkasında bir insan belirdi. Ona doğru gelerek:

'Merhaba Ezgi.'

'Adımı nereden biliyorsunuz?'

'Konu bu değil. Bu ada iki yıl önce çok temiz bir yerdi; fakat insanlar bu adayı buldular ve ağaçları boşu boşuna sürekli kesiyorlar. Bize yardım et! Lütfen!'

Ezgi tam adama cevap vereceken adam ortadan kayboldu. Çıldırarak üzereydi. Sakinleşmek için biraz yürümeye karar verdi. Önüne küçük bir ayna çıktı. Eline aldığı anda yüzünün bir yetişkin yüzüne dönüştüğünü gördü. Artık daha fazla korkmaya başlamıştı. Önünde deniz vardı. İnsanlar burayı bu hale getirdikleri için Ezgi'yi görünce çılgına döndü. Kızgınlıktan köpürmüştü. Bunun için Ezgi'yi kendine çekti ve Ezgi dibe battı.

Sudan çıktığında etrafında çöl vardı. 'Daha az önce denizdeydim!' diye düşündü kendi kendine. Çöl boş su şişeleri ve torbalarla doluydu. Çok kirliydi. Ezgi su şişelerinden birini alıp kafasına dikmeye çalıştı; ama su yoktu. Dudaklarını yaladı, çünkü dudakları susuzluktan çatlamıştı. Karşısında bir kaktüs gördü. Çok üzgün duruyordu. Onun bile suya ihtiyacı var gibiydi; çünkü dikenleri sanki normalden daha sivriydi.

Ezgi'nin sıcağın çok uykusu gelmişti ve artık susuzluğuna karşı koyamıyordu. Ezgi bu çölü eskiden olan bir ormana benzetti. Biraz ilerledi; fakat hiç ağaç göremedi. Yani kurumuş ağaçları ağaçtan saymıyordu. Bu çatlamış topraklarda bir ağaç görseydi şaşardı zaten.

Aniden karşısında ilk baştaki beyaz tavşanı gördü. Onu yine bir yere çağırıyordu. Tavşanı takip etmeye başladı.

Tavşan onu hayvan iskeletlerinin olduğu bir yere getirmişti.

Ezgi bu iskeletleri görünce ağlamaya başladı. İnsanların ve tabii ki kendisinin bu kadar kötü olduğu hiç aklına gelmemişti. Artık bu rüyadan uyanmak istiyordu. Gözyaşları bir gülle kadar ağırdı artık.

Gözlerinin içi yanıyordu ağlamaktan. Bu da yetmezmiş gibi bir adam gördü. O, son ağacı kesmekle meşguldü. Onun yanına gitti.

'Bu ağacı neden kesiyorsunuz?'

'Burada zaten tek bir ağaç var. Bu burada yaşayamaz. Susuzluktan ölür. Zaten kızımın projesi için kâğıda ihtiyacı vardı. Onun için kesiyorum.' dedi.

Ezgi'nin gözleri daha fazla yanmaya başladı. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. O son ağacın kesilişini eli kolu bağlı izliyordu. Arkada ise atık kâğıt çöprü, bir dağ oluşturmuş bizi kurtar diyordu; ama kâğıtlar aslında çoktan ölmüştü.

Sonunda Ezgi uyanmıştı. Susuzluktan dudakları çatlıyordu. Yanındaki sürahi boştu. Çöp kutusunda tertemiz kâğıtlar vardı. Kâğıtlar da o tavşan gibi kar beyazıydı. Ezgi bu kâğıtları attığı için pişman olmuştu; fakat bu rüyadan da çok güzel bir ders çıkarmıştı. Artık ödevlerine dönebilirdi.

